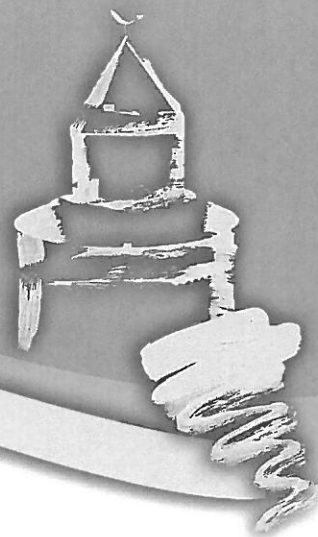

ZPRAVODAJ

ŠRÁMKOVY SOBOTKY

4

ČERVENEC/SRPEN 2012 ~ 49. ROČNÍK ~ 15 Kč

POD POKLIČKY I POD PEŘINY ANEB OD DOPISU K EMAILU

Lehké ohlédnutí za letošním festivalem ŠS si rozhodně neklade za cíl věnovat se všem pořadům, určitě se ani nestihne dotknout všech, které by si to zasloužily. Jedná se daleko spíše o kaleidoskop pocitů a úvah, které tradičně bohatá paleta různorodých programů vyvolala – ostatním se omlouvám.

Zabývat se soukromou korespondencí, to lze považovat tak trochu za svatokrádež. Autoři psali konkrétnímu adresátovi a my už se jich opravdu nemůžeme zepat, jestli by souhlasili s tím, aby jejich velmi osobní, někdy až intimní radosti, starosti, problémy i jejich řešení byly předmětem veřejného sdělování, předčítání, dramatinování, zpívání. Omluvou nám snad může být to, že udělali něco pro to, aby byli slavní – a to už stačí k tomu, aby se lidé o jejich soukromí začali zajímat – takže si za to vlastně můžou sami!

Já pší Vám! Další podtitul letošního festivalu. Dnešní mladá generace, provázená a zneuctlivělá odhalováním soukromí na facebooku i v dalších médiích a kyberšikanou, už možná mé rozpaky ani nepochopí – natož pak zoufalé rozpaky Táni, která „žila“ ještě o půl druhého století dříve. S podobnými myšlenkami účastníci na letošní ročník Sobotky přijeli. Hned zahájení v tradiční režii Hany Kofránkové nasadilo opět vysokou laťku. Které další vzpomínky a úvahy Sobotka vyvolala?

Takže, mladej, // NA SRANDU // jsme tady MY!!! Vybavila jsem si tuto vzpo-

mínku Miroslava Horníčka na trapas při jeho prvním vystoupení s pány Voskovcem a Werichem, kdy trémou koktala nebyl schopen pronést jedinou souvislou větu a oba pánové jeho výkon ještě takto ocenili.

Takže, lidi, // na srandu // jsme TADY my!!! Takhle mi zněla hlavou na první pohled podobná věta – ale úplně jiná, když jsem sledovala první divadelní představení Korespondence V+W v úžas-ném podání ND Brno. Z dějin literatury sice známe osudy

obou protagonistů, kteří TADY ve svých představeních provozovali největší „srandu“ své doby. Víme, že jejich život se odehrával v dobách nesoucích pro lidské osudy množství komplikací, které vstoupily do práce, do rodin i do zdraví. Ale jak zoufale malá „sranda“ to v soukromém životě obou pánů a jejich rodin byla, to si dovedl představit jen málokdo.

Naprosto stejnou větu **Na srandu // jsme TADY my!!!** mohl oprávněně a zcela vážně pronést kdokoli z členů sou-

Korespondence V+W, foto: Jan Prokopius

KULTURNÍ A SPOLEČENSKÉ AKCE V SOBOTCE

19. 8. – 30. 9.		zámek Humprecht	OKEM PTAKA Vystava fotografií Č. ráje z letecké perspektivy
23. 8.	21:00	zahrada Šrámkova domu	S ČERTY NEJSOU ŽERTY letní kino Sobotka
24. 8. – 25. 8.		náměstí a park	24. SOBOTECKÝ JARMARK A FESTIVAL ŘEMESEL
25. 8. – 28. 10.		Šolcův statek – Galerie Karla Samsiňáka	ANTONÍN MAJER – GRAFIKA A MALBA grafika a malba nejen z Českého ráje
1. 9.	15:00	Městské divadlo	JAK KRAKONOŠ PEKAŘKU JÍŘU NAPRAVIL pohádka
7. 9.	21:00	zahrada Šrámkova domu	MĚSTO BOHŮ letní kino Sobotka
9. 9.	14:00	Šolcův statek	BESEDA se sportovním komentátorem Jaroslavem Suchánkem
14. 9.	19:00	Městské divadlo	HLEDÁM MILENCE, ZN. SPĚCHÁ! divadelní představení divadla Artur
21. 9.	20:30	zahrada Šrámkova domu	ČTYŘI VRAŽDY STAČÍ, DRAHOUŠKU letní kino Sobotka
28. 9.	19:00	zámek Humprecht	SVATOVÁCLAVSKÝ KONCERT Jazz h Factor

boru mužoretů ARTrosa. Sklidili mnoho potlesků na otevřené scéně za to, že vnesli kontrastem svých kamenných tváří a živých tanečních kreací na zahradu Šolcova statku neuvěřitelně dobrou náladu. Skupina vystupovala na vernisáži výstavy plastik Jaroslava Šafra. Za těmi jsem se ráda opakovaně vrátila, pokud možno v době, kdy v lapidáriu nikdo nebyl, osvětlení bylo zhasnuté. Vešla jsem v různou denní dobu, slunce svými několika paprsky akcentovalo vždy jen některé z plastik a dalo se snít o tom, co mi vyprávějí jejich upřené oči a otevřená ústa.

Ke snění a hlubokému zamyšlení vybízela i „doprovodná výstava k večernímu programu“ instalovaná v galerii Karla Samšiňáka. Tak výstavu nazvala při vernisáži Hana Kofránková, režisérka a spoluúčinkující tohoto pořadu složeného z recitované i zpívané poezie a korespondence básníka a výtvarníka Bohuslava Reynka a jeho elegantní francouzské manželky Suzanne Renaud.

Za třetí vrchol výtvarných prožitků neváhám označit setkání s Michaelem Ščigolem a jeho křížovou cestou v kostele na Bradech. Dovolil nám vstoupit do svého rozvažování nad tím, jak bezpočtukrát zpracované téma křížové cesty uchopit, aby nenapodobovalo středověký popisný cyklus pro negramotné věřící. Pan Ščigol konzultoval se svým přítelem a knězem, co může v jednotlivých zastaveních vyjádřit novou netradiční symbolikou, aby dílo neslo poselství pro dnešního diváka. Výbec to neznamená, že ostatní výtvarné akce by měly úroveň nižší.

Je samozřejmé, že všechny přednášky byly rovněž výborně zvolené k tématu a každý z přednášejících by určitě zasloužil ocenění. Takže se opět mohu dotknout jen letmo toho, co oslovilo, nebo překvapilo mě. S Jiřím Pavlíkem jsme procházeli korespondencí od starověké, příznám údiv nad tím, že se zachovala, i nad tím, že už tehdy měla ustálenou formu. Na dopisech z raně křesťanské doby by nám asi dnes vadilo, že prostor pro formální pozdravy, přání a nutné další údaje byl obrovský, pro vlastní sdělení o dost menší. V neposlední řadě jsem se pozastavila i nad tím, že už tehdy existovalo

něco jako dopisy úřední, určené ke zveřejnění, jimiž například komunikoval apoštol Pavel s církevními obcemi.

Přednáška Viktora Viktory o korespondenci Bohuslava Hasištejnského z Lobkovic byla pojata komplexně jako velmi originální zrcadlo odrážející složitou všestranně vzdělanou a zcestovalou osobnost, která vnesla do Čech italskou renesanci a na druhé straně pohrdáním vším českým vyvolala právě vzmach renesance české. Tato soukromá korespondence zároveň zrcadlí i vystupující se politickou a náboženskou situaci v naší zemi v době nástupu Jagellonců na český trůn.

Do třetice bych zmínila poslední přednášku Martiny Šmejkalové. V první části jsem si uvědomila to, co často vidíme v různých pořadech stojících na straně poškozovaných – že úředníci se i dnes chovají podobně jako v 19. stol. kdy měli právo na formulace: „Vaše Blahorodí, dovolil bych si co nejponiženěji...“ Ze srdce však posluchačům promluvil závěr přednášky. Všichni vyučující mají totiž vlastní zkušenost s emailovou korespondencí se svými žáky, studenty i posluchači VŠ. Je neuvěřitelné, jak ubohou úroveň často mají tyto písemné projevy, jak tragikomickým účinkem působí, a navíc se leckdy ani adresát nedozví, o co pisateli šlo.

Co ještě dělá Sobotku Sobotkou? Vynikající koncert duchovní hudby v kostele, přátelsky vlídná oslava 50. výročí Studia Šrámkova domu, tradiční i netradiční rozhlasové hry, skvělé dětské divadlo, nockturna a filmové projekce, setkání s poezií a jejími autory na zápraží Šolcova statku. Nelze zapomenout na setkání se vzácným a oceněným hostem festivalu, Ludmilou Budagovovou, s jejímž sborníkem přednášek, které za dlouhá desetiletí na Sobotce pronesla, se mohli všichni účastníci ŠS seznámit. Jan Bílek fundovaně seznámil účastníky s okolnostmi vzniku díla.

K vrcholům festivalu určitě patří dílny, tradiční recitační včetně vyvrcholení závěrečným vystoupením dílen studentských, jimž i letos předcházelo vtipné a zábavné vystoupení dětské dílny. Dílna učitelská patřila k vrcholům festivalu. Další zájemce pro změnu nadchla dílna tvůrčího psaní. Dík patří všem lektorům. Veškeré

dění na Sobotce monitoroval, zaznamenal a docela laskavě hodnotil SPLAV.

Jestliže se zmiňuji o vrcholech, pak taky uvedu – z mého pohledu – jednu propast. Večer oceňování literární soutěže. Myslím, že první trhlínu do sebevědomí moderátorky by mohl vnést kousek poslouchu vlastního projevu. Rozhodně není mým cílem ničit komukoli sebevědomí – spíše naopak, pomoci vybudovat sebevědomí oprávněné na základě kvalitního výkonu. Drobnou perličkou byl okamžik, kdy jeden z porotců se smutkem oprávněně postrádal v soutěžních pracích správné užití zájmena svůj. Hned v následující větě ho měla použít moderátorka – zájmeno se však nedostavilo, podobně jako nějaké údaje o soutěži a soutěžících, podobně jako většina oceněných a podobně jako několik ukázek z textů, které patrně kamsí zašantročili počítačová skřítky, takže na ně diváci dlouhé sekundy čekali – a nic.

Inovaci, a řekla bych krokem správným směrem, bylo páteční odpolední (Z)hodnocení festivalu. I o jeho formě by se dala vést diskuse, jak to udělat, aby pak diskuse nastala a byla plodná. Bylo to poprvé a diváci byli vyzýváni k diskusi trochu způsobem, který mě nevedl k tomu, abych řekla: „...já směle světuji se vám.“ I když tak zjevně byla myšlena. Nakonec mnoho námětů zaznělo a navíc mají ještě účastníci možnost napsat své dodatečné nápady na emailovou adresu Městského kulturního střediska, kterou najdou na stránkách města Sobotky.

Za vše pěkné, co jsme letos prožili, bych chtěla jménem účastníků poděkovat realizačnímu týmu, organizačnímu výboru, pořadatelům (což jsou mnohdy stejní lidé pracující téměř nepřetržitě a stále s úsměvem), sponzorům, účinkujícím a všem, kteří mají na konání festivalu jakýkoli podíl. Dík i za to, že program nebyl přetížený, poskytoval i chvilky oddechu, vstřebání zážitků, zamyšlení, posezení s přáteli a občerstvení.

Přejeme hodně sil a pohody do přípravy dalšího ročníku.

*Blanka Kotoučová
(učitelská základna)*

56. ŠRÁMKOVA SOBOTKA OČIMA REDAKTORŮ SPLAV!U

SPLAV! (Sobotecký Pravidelný Lehce Avantgardní Věstník) vychází během konání festivalu.

TŘI GENERACE VE STUDIU

Studio Šrámkova domu má za sebou úctyhodnou padesátiletou historii. Tento literárně-dramatický soubor vznikl v roce 1962 a od té doby poskytuje prostor mladým talentům, aby si vyzkoušely, jaké to je stát na jevišti. Soudě podle dnešního představení plní Studio tento svůj účel na výbornou.

Členy souboru jsou děti ve věku od šesti do patnácti let. Studio představilo tři kategorie svých členů. Nejmladší děti, takzvaná mrňátka, zinscenovaly pohádku o zlobivých kůzlátkách. Vedoucí souboru Lada Blažejová přizpůsobila představení jejich možnostem.

Představení bylo hravé a na dětech bylo opravdu vidět, že si ho užily. Z masy dětí na jevišti se sem tam oddělili výraznější drobní herci, kteří vyloudili úsměv na rtech diváků svou pekelnou soustředěností a odvážným bojem se studem a trémou.

Druhá kategorie herců se skládala ze starších dětí. Publikum pobavily několika známými písničkami, které přezpívaly s využitím notoricky známých básní. Ovšem hlavní těžiště jejich výkonu spočívalo v inscenacích provedených přímo v Solnici. Velmi dobře dopadlo jejich

druhé představení Nejlepší střelec. S minimálními prostředky se dětem povedlo vytvořit obstojnou iluzi korejského příběhu o nešikovném lučištníkovvi. Jednoduchá scéna s promyšlenými barevnými

Studio Šrámkova domu, foto: Jan Prokopius

kostýmy a skvělou rekvizitou létajícího sýčka navodila zamýšlenou atmosféru. Představení bylo výrazné i stylizací hereckých výkonů. Ladě Blažejové se podařilo herecké výkony dětí posunout směrem ke grotesce, která na jevišti dobře fungovala. Závěrečný aplaus prokázal, že pracovat s dětmi má smysl. Sice někdy zapominají a vypadávají z role, nicméně pod dobrým vedením jsou schopné ztvárnit hru obstojně.

Představili se i dřívější členové souboru, takzvaná stará garda. Na svá bedra si vzali úkol představit Šrámkovu

poezii. Na úvod celého pásma nám ve velmi kultivovaném projevu sobotecký archivář představil největšího zdejšího literáta a jeho vztah k domovu. Samo představení Šrámkovy poezie však postrádalo invenci. Bývalí členové souboru střídavě recitovali – či spíše četli – své nejoblíbenější básně. Přednes prokládali zpěvem místní hymny Znáám já jeden krásný zámek. Překvapivá byla především strnulost většiny recitujících. Jediná báseň Raport zazněla v suggestivním podání. Bylo znát, že přednášející má s recitováním zkušenosti. Připomněl nám Šrámkovo buřičské

období, které se neobjevilo v žádném jiném příspěvku. Na závěr všichni přítomní bývalí členové Studia vytvořili kruh kolem celé zahrady a dva spontánní řečníci připomněli něco ze společné historie. Přes sympatičnost takového výstupu se nabízí otázka, zdali se toto kolektivní vzpomínání skutečně hodí na veřejné představení, kde se vyskytuje i mnoho nezainteresovaných diváků.

Vojtěch Diatka

PŘIJĎTE SE ZCHLADIT!

Máloco tak ostře kontrastuje s horkým sobotickým víkendem – a máloco tak perfektně ladí s prostředím a atmosférou Šolcova statku. Řeč je o výstavě grafik Bohuslava Reynka, zahájené včera po osmé v Galerii Karla Samšiňáka. Nadaného rodáka z Petrкова, slavného básníka a výtvarníka, zamýšleného samotáře a mystika není zřejmě třeba příliš představovat. A teď se konečně dostal i do Sobotky!

Výběr grafik i textů prezentovaných na Šolcově statku je ozvěnou loňské retrospektivy Reynkova díla v pražském Domě U Kamenného zvonu. Zvoleny byly cykly *Pastorále*, *Job* a *Snih*. Jedná se výhradně o suché jehly, a to černobílé – kromě jediné kolorované grafiky s jemnými nádechy umbry. Výsledný celek je kompaktní a dle mého názoru také návštěvnický atraktivní. Působivé vesnické scenerie se střídají s figurálními motivy i s mystickými prvky. Jak už bylo řečeno, Reynek nepotřebuje k vyjadřování barvy – ukazuje scény potměné, nebo naopak světlé a lehounké, často jakoby zastřené – odrazy na zadýchaném okně světnice v zimě, záblesky, sny. Proti venkovnímu dusnu zasněžený dvorek, proti zástupům barevně oděných

návštěvníků malá tmavě šedá silueta dole v rohu. Sama.

Grafiky jsou drobné („*Ježíš, to je takový malinký!*“ jak podotkl jeden návštěvník), to ale právě podtrhuje jejich křehkost. Očekávejte nadýchaná ovčí rouna, jemné šrafury, pokroucené větvičky, nepokoj a víření, ale také pevné, téměř dekorativní oblouky. V grafikách z cyklu *Job* se navíc objevují symboly, které jen čekají, až je přijdete interpretovat. Vše je zasazeno na rodný statek. *Job* ve světnici v Petrkově ve světnici v Šolcově statku. A jak mu to tam sluší!

Výstavu před zaplněným dvorem Šolcova statku uvedl Pavel Chalupa z Vysokého Mýta, osoba nejpovolanější – autor monografie k úspěšné pražské výstavě. Pan Chalupa se snažil návštěvníkům objasnit zejména dobový kontext jednotlivých cyklů. Nastínil také svou představu umělcevy životní filosofie jako jakéhosi přírodního, „*autentického*“ křesťanství. Na rozdíl od první včerejší výstavy nečetl host šroubovaně průvodní text z papíru, ale mluvil spatra, což mým publikum zaujalo mnohem více. Spontánnost projevu s sebou ale nesla jistou neuspořádanost: proudy myšlenek pana Chalupy byly občas přerývané jako

Pavel Chalupa a Hana Kofrámková,
foto: Jan Prokopius

dech na oněch zamlžených oknech, rozvětvené jako pichlavé stromy z Reynkových grafik, meandrovité jako petrkovský potok. O drobnou kulturní vložku se postarala Hana Kofrámková s ukázkou dopisu z literárního pásma, které výstavu doprovází.

Šolcův statek může být vděčný, že během festivalu hostí tak velkou osobnost, která sem navíc perfektně zapadá. K dokreslení petrkovské atmosféry chybějí snad jen kočky, slepice a ovce.

Eva Ullrichová

NA POČÁTKU BYL ON A SLOVO

Včera ve tři hodiny se Sobotkou ozývalo hřmění. Nejspíš proto dorazila do spořitelny velká většina účastníků festivalu již v předstihu. Před začátkem prezentace edičního projektu *Korespondence T. G. Masaryka* byly jednotlivé knihy edice pečlivě rozestaveny a několik zvědavců je obletovalo a vypadalo nedočkavě a natěšeně. I když byl tento bod

programu na první pohled jedním z nudnějších, ve výsledku mě v pozitivním slova smyslu překvapil.

Výborně strukturovaná přednáška s hlavou i patou, okořeněná dynamickým projevem, splnila vše, co program avizoval a na co přilákal značný počet šrámkovců. Duo Mgr. Jan Bílek a docent Vratislav Doubek představilo

přítomnému publiku současný nejrozsaáhlejší editorský počín, co se osobní korespondence týče.

Slovo si „na rozjezd“ vzal spoluměditel Bílek, zastupující archivářské hledisko ediční činnosti. Vědecký přístup ke korespondenci rozdělil do dvou okruhů: literárněvědného a textologického na jedné straně a historického

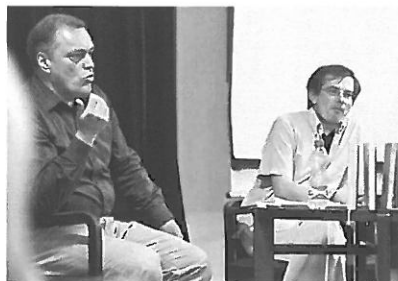
a archivářského na straně druhé. Pokaždé záleží na tom, za jaký konec tuto látku příslušní badatelé uchopí. Editologie představuje v tomto systému nepostradatelnou součástku jemné mechaniky redakční práce.

Prvního řečníka poté vystřídal jeho kolega, historik a politolog docent Vratislav Doubek. Osvěžujícím způsobem nám zprostředkoval exkurz do rozsáhlého archivu Masarykova díla. Zdůraznil jeho široký záběr a aktivní přístup ke všem stránkám života. O osobnosti významného státníka jsme si tedy mohli utvořit vcelku komplexní představu, kterou dokreslovaly informace o historickém kontextu. Velký propletenec kontaktů, které TGM během života udržoval, vedl k neobvyklé pestrosti dochované korespondence. Prezident se stal svědkem přelomových událostí, jimž vycházel vstříc a prožíval je. Následoval delší výčet přívlastků vystihujících Masarykovo letoru podle závěrů historiků a vědců.

Intelektuální perličkou z rukávů pana docenta byl exkurz o dopisech psaných Lvů Nikolajeviči Tolstému, na nichž demonstroval vývoj korespondenčního vztahu od informačních fráží po dopisy ryze výchovného charakteru. Není ovšem známo, zda Tolstoj ve svém díle Masarykovy rady uplatnil.

S úsměvem na rtu se docent Doubek poté pustil do další části přednášky, která by se dala pracovně nazvat

Narození edice. Pilotním počinem Masarykova ústavu Akademie věd, oživeného po revoluci, se stala realizace vydání spisů TGM. Poté se nějakou dobu váhalo, co zvolit za další smysl života ústavu. Rozhodnutí padlo na vydání korespondence

Vratislav Doubek a Jan Bilek,
foto: Jan Prokopius

tatíčka Masaryka, což minimálně na dalších deset let vyřešilo složité existenciální otázky o běhu ústavu. Dnes je situace jiná, jelikož ústav má jiný profil a jeho zaměření se dále posouvá.

Po rozebrání jednotlivých úrovní korespondence následovalo zamyšlení nad principem a parametry výběru textů hodících se do edice. Posléze došla řeč i na financování tohoto projektu a Vratislav Doubek si posteskl na úskalí spojená s oběživem. Peníze byly, jsou a budou metlou lidstva. Společně se přednášející dále dotkli personálních překážek spjatých s nábořem schopných spolupracovníků.

Jádrem prezentace se stala „módní přehlídka“ sedmi již vydaných dílů edice, komentovaná střídavě oběma

přednášejícími. Vypíchl bych oblíbenou knihu docenta Doubka Korespondence T. G. Masaryk – Bedřich Hlaváč, jež dokumentuje výjimečné dějinné souvislosti. Za svou srdečnou záležitost však pan docent označil text korespondence s básníkem Josefem Svatooplukem Macharem, která se k vydání teprve připravuje.

Ke konci došlo i na zákulisní informace typu „Antonín Švehla více mluvil, než psal“ (vzhledem k tomu, o jak významnou persónu šlo, docela škoda), což vede k tomu, že se jeho korespondenční (ne)aktivita komplikovaně zpracovává. Při dotazech z publika padl pro mnoho lidí mýtus o jazykové vybavenosti oblíbeného prezidenta. TGM ovládal mnoho jazyků, ale nebál se psát obdobou tzv. řezáčtiny – směsicí nejrůznějších jazyků.

V Masarykových dopisech nemá dle slov docenta Doubka smysl hledat „teplou niternost ani vysoký styl“. Tedy nic pro lovce senzací. Důležité je ovšem v tomto případě hledisko kulturně-historické. V nejbližší době se plánuje vydání korespondence TGM s Antonínem Švehlou a Edvardem Benešem. Ústav má ambice zpracovat také jeho rodinnou a zahraniční korespondenci, zaměstnanec tedy čeká pořádný maraton. Přejme jim dostatek dechu a málo překážek. Neb dle slov hlavního hrdiny a korespondenta jsme „knihami spojeni s duchem všech národů a dob“.

Markéta Hájková

ZHRUBLA ČEŠTINA OD DOB ČAPKOVÝCH?

Vzácný a drahý účastníku sobotského festivalu, já pšíši Vám o přednášce *Proměny „epistolárního stylu“ ve 20. století* a poprosil bych o trochu Vašeho času a shovívavosti při čtení. Těším se tedy, že mou prosbu neoslyšíte, a vězte, že toho nebudete litovat. Paní profesorka Jana Hoffmanová, odbornice na epistolární styl, nám předestřela vývoj dopisů v minulém století na příkladu dopisů Čapka, Voskovce a Wericha a ano-

nymních pisatelů esemesek a e-mailů z naší doby.

V úvodní části jsem se dozvěděl, jaké jsou konstitutivní rysy dopisu. Jsou jimi psanost, adresnost a dialogičnost. Poslední jmenovaná vlastnost se přitom netýká jen vyměňování dopisů mezi dvěma osobami, ale i vnitřní dialogičnosti dopisu. Profesorka Hoffmannová nás zároveň upozornila, že se v dopise mohou objevit nejenom všechny typy dialogu

definované Mukařovským (osobní, si-u-ační, konverzační), ale že se v něm mísí i všechny Jakobsonovy funkce komunikace (referenční, poetická, expresivní...). Přednášející tak dala najevo, že se pohybuje v paradigmatu strukturalismu.

Čapkovy dopisy překvapily rozkolísanými teploturami. Paní profesorka ukázala jeho milostný dopis, který psal jako šestnáctiletý a který byl napsaný velmi formálně a úzkostlivě zdvo-

řile, až působil opravdu chladně. Ovšem jeho dopisy Věře Hružové byly přesně na opačné straně škály, byly těžce osobní a zhavě vášnivé.

Když si dopisují siamská dvojčata přes oceán, je to náramná legrace. Gejíry slovních hříček a srandiček nejsou však jen nejapným tlacháním, ale Werich s Voskocem často pitvají problémy svoje i problémy světa s velkým nadhledem i vhladem, což ostatně dokazuje jejich svérázný názor, že čas je vůl. Paní profesorka nám jejich společný jazyk představila jako plnokrevnou češtinu a nemohla použít přílehavější přirovnání. V jejich dopisech se často objevují anglická slovíčka organicky zabudovaná do celku, zajímavé jsou jejich pokusy o archaizaci textu a v neposlední řadě i rozbujelejší intertextualita.

Dopisy našich vrstevníků podléhají konverzionalizaci a kolokvializaci. Zatímco naši předkové si před psaním dopisu myli ruce a ke stolu usedali ve správném rozpoložení, používáme dnes

obdobu dopisů, e-mailů a esemesky, poněkud nezávazněji a volněji. Pisatelé ne dbají pravopisu a přizpůsobují si syntax svým cílům. Jejich výraznou charakteris-

Hoffmanovi, foto: Jan Prokopius

itikou je taktéž to, že dnešní pisatelé často nevědí, co do dopisu napsat, což se projevuje přímo tím, že o této bezradnosti píšou.

Jak ukázal jeden dotaz z publika, přednáška mohla u posluchače vyvolat falešný dojem úpadku epistolárního

stylu, potažmo češtiny, v průběhu 20. století. Materiál, na němž profesorka Hoffmannová demonstrovala tvrzení ze své přednášky, byl totiž nereprezentativní. Jeden velikán české literatury, dva herci a autoři písní i divadelních her a anonymní uživatelé češtiny z korpusu ÚČNK. První tři zmínění byli jednoznačně honění a nakonec i zběhlí v českém jazyce. Jak si jistě dokážete představit, vážený čtenáři, tento trénink asi většině autorů současných dopisů chyběl. Jinými slovy, dnešní Čapek by psal kultivovaněji a vybraněji než oni. Nechápejte to prosím tak, že bych si troufl nereprezentativnost vyčítat paní profesorce, ona si toho totiž byla velmi dobře vědoma. Nicméně tazatel se zřejmě domnívá, že k úpadku češtiny v současnosti skutečně došlo.

Trvám v dokonalé úctě a Vám vřele oddaný

Vojtěch Diatka

56. ŠRÁMKOVA SOBOTKA

Zahájení 56. ročníku festivalu českého jazyka, řeči a literatury proběhlo v neděli 1. července v sále spořitelny. Bylo tradiční, slavnostní. Na klavíru nechyběla kytice lučních květů, nechyběla Srnkova hudba z Měsíce nad řekou, nechyběl vzácný host, posluchači si oblékli parádní oděv, nechybělo logo festivalu, nechyběla Fráňova busta – vždyť právě 1. července 1952 zemřel.

Hned v úvodu pan starosta Stanislav Tlášek vzácného hosta uvítal – byla jím bohemistka, profesorka Ludmila Budagovová, doktorka věd z Ruské akademie věd v Moskvě. Paní profesorka je vzácnou příznicyní našeho města a z rukou pana starosty obdržela Cenu města Sobotka za propagaci našeho města a české kultury v cizině.

Program odpovídal tématu Já píše vám. Režisérka Hana Kofránková zvolila tedy korespondenci. Přednášející-

mi byli lektori studentských dílen, kteří si zvolili sobě blízký dopis. Věra Slunéčková tak procítěně vyznávala Taťaninu lásku Oněginovi, Libor Vacek jako Jaroslav Seifert sestavoval přáníčko mamince, Aleš Vrzák si zvolil Vodňanského Telegram pro Sněhurku. Sama režisérka si vybrala Babičku a četla babiččin dopis Johance do Vídně.

Na Šrámkovu korespondenci si paní režisérka pozvala herce Vojtěcha Hájka a Josefa Somra. Podělili se o dopisy adresované Milce Hrdličkové, později paní Milce Hrdličkové - Šrámkové. Vojtěch Hájek přednášel s mladickým elánem dopisy ze Šrámkova mládí, Josef Somr se vcítil do role staršího Šrámkova. V jejich podání pak ještě zazněly Šrámkovy verše Čtrnáctiletý a Kdybych byl pastevcem koní. Ze zhudebněné básně Píšu mi psaní jsme se mohli potěšit z nahrávky s Rudolfem Pellarem.

Přednášející místo kytěk dostávali hořické trubičky, které letos slaví dvouleté jubileum trvání a jejichž zakladatel měl stejné příjmení jako režisérka pořadu – Hana Kofránková, což vneslo do programu jemný humor. Jen paní profesorka Budagovová dostala překrásnou kytici se slunečnicemi. Zahájení doprovázel hudbou Jiří Šlupka Svěrák.

V druhé části programu vystoupil dětský pěvecký sbor Slaviček a slavnostní náladu svým bezprostředním a čistým zpěvem dovršil.

O zakončení se postarali sami posluchači sborovým zpěvem Znáám já jeden krásný zámek. Škoda, že v sále bylo vidět jen málo Soboteckých. Letos by se jim zahájení líbilo.

Marie Sekerová

OSLAVA RECITACE

První červencový den se v programu Šrámkovy Sobotky objevil jeden bod, který si zaslouží zvýšenou pozornost: Recitační studio Šrámkova domu (dnes Studio Šrámkova domu) oslavilo již 50. výročí své existence. Lada Blažejová si dala tu práci, že – ve spolupráci s dalšími z místních pamětníků – vyhledala všechny dostupné kontakty na bývalé členy a vedoucí souboru, aby je pozvala k účasti na oslavě tohoto významného jubilea. Svou touhu po co největší účasti koneckonců vyjádřila i v předminulém čísle našeho Zpravodaje. Podobnou výzvu v minulém čísle připomněl plánovanou oslavu i současný člen studia Adam Hošek. Jejich úsilí nakonec sklidilo úspěch, na zahradě se sešlo kolem 40 členů recitačního studia.

Z těch bývalých vystoupili Petr Pfeifer, Olga Bičíšřtřová, Marie Fialová, Jaroslav Chrupa (chvilku i vedoucí RSŠD), Romana Sittová, Petr Haken, Veronika Pospíšilová, Alena Anna Kyselo a Jan Bílek; ze současného repertoáru pak byla k vidění představení *O Neposlušných kůzlatech*, *Čarodějnice* a *Nejlepší střelec*.

Samozřejmě zdaleka ne všichni se mohli první červencovou nedělí dostavit. Vzhledem k povaze sdělení si dovoluujeme přetisknout odpovědi na pozvání Lady Blažejové od dvou bývalých vedoucích souboru. Doufejme, že je zveřejnění jejich korespondence nepobouří, ba naopak.

*Vážená paní Blažejová,
děkuji Vám za pozvání na oslavu 50třého výročí souboru Recitačního studia Šrámkova domu. Tak rád bych mezi Vás přijel,*

ale mám závažně dlouhodobě stanovené povinnosti na toto datum.

Žasnu, že je to už 44 let, co jsem se setkal s manželi Hejnovými a s mládeží tehdejšího kroužku. Byl jsem v tu dobu asistentem režie u Otomara Krejči a na sobotu a neděli jsem se těšil do Sobotky. Poezie a romantika městečka, Český ráj, Humprecht, Kost, Plakánek a Trosky a kostel sv. Máří Magdalény. Jedinečná atmosféra ušlechtilého festivalu. A v jaké době! "Stráž domova", k poctě Jana Palacha, "Passio" - jádro křesřtanství, "Šřtastná a ubohá" ke 150třému výročí narození Boženy Němcové (s vystoupením v Prostějově a v České Skalici), "Zpíváno z dálky" - koledy z celého světa. Přítomnost hudebního skladatele Václava Hála a několika vynikajících interpretů jako byl třeba Zdeněk Tylšřar – první hobojsřta České filharmonie, Jan Hynčřica z FOK, Jan Kubelík - synovec slavného Rafaela, Bohunka Dlouhá z Národního divadla...

Tehdejší děti jsou dnes dospělí lidé a tehdejší mládež je v důchodu. Jarda Chrupa, Dušan, Libor, Břěřta, Pepa, Radka, Zuzana, Magda, Maruška Fialová, Jana Cvrčřková, Iva... Všechny si je pamatují, a pokud tam budou, pozdravuji je.

Všem Vám, kteří se sejdete při tak významném jubileu souboru přejři, aby se Vám setkání vydařilo a aby pokračování souboru potěšřilo zúčastněné i přřátele.

S radostí Vám posilám svůj pozdrav "Pokoj a dobro".

*Mons. Jiřř Padřour OFMCap.
biskup řeskobudějovický*

*Vážená paní magistro,
vaše pozvání mě výrazně potěšřilo. Divadelní práce je velmi prchavá a uzavřřrá se s každým prožitým okamžikem. Tak vzpomínka na dávnou někdejší aktivitu potěšřř.*

Skutečně mne mrzřř, že se nebudu moci setkat s lidmi, které bych dnes asi již nepoznal, protože si je drřřím v paměti v jejich mladistvřř podobě, kdy jsme společně pracovali. V každém přřřpadě vyřřřďte všem můj pozdrav a ujišřřění, že si na naše skupinové úsilí často vzpomínám a Šřřrámkův text Chvály jazyka při své pedagogické činnosti často cituji a užívám jej jako "literární hádanku" - kdo je autorem těchto slov?

Důvod mé nepřřřtomnosti na slavnostním setkání je pracovně prozaický. Na důkaz toho, že se stále ješřřtě důchodcovsky nepoflakuji, přřřpojuji pozvánku na prázdninovou dílnu "Léto s divadlem a s knihou". Dílna sice začne až v pondělřř 2. řervence, ale den před tím musřřme se všemi lektory program pečlivě přřřpravit.

Tedy pozdravujte všechny, budu na vás vzpomínat

Vašřřek Martinec

Článek Vojty Diatky, v němž autor podrobně rozebřřřrá průběh oslavy 50. výročí, z festivalového bulletinu Splay! si můžete přřřčíst na str. 3.

K 60. VÝROČÍ ÚMRTÍ FRÁNI ŠRÁMKA

Na stanici Vltava Českého rozhlasu uvedli 29. června večer od 20 hodin téměř dvouhodinový šrámkovský pořad. Vyšel z dílny pánů Miloše Doležala a Tomáše Mazala a jmenoval se *Soboteký hřbitov je v růžích aneb V ruce hůl a klobouk v týl. Po stopách básníka Fráni Šrámka v Sobotce a okolí*. Byl postaven na básnických verších a jeho korespondenci. Kromě autorů v rolích průvodců a komentátorů recitovali Jana Franková a Jiří Hromada; dále jsme slyšeli Olinku Bičíštovou, Aleše Fetterse, turnovského Jana Solovjeva a písničkáře Vladimíra Veita. Prošli jsme se Šrámkovým domem a okolím, ťukli na básníkův celoživotní vztah k rodnému městu a kraji, zastavili jsme se u Roubenky a procházku jsme zakončili na soboteckém hřbitově u Šrámkova hrobu, jehož prostý náhrobek se ale panu Mazalovi jaksí nelíbil. Překvapivě a krásně zazněl Splav, který zhudebnil a přednesl písničkář Vladimír Veit a přidal i Jarního poutníka a působivě šrámkovské vyznání své generace.

Bylo to takové jiné, netradiční putování. Takové spojení soboteckého a „přespolního“ pohledu, tradičního a mladého přístupu. Purista by vytknul pár chybiček ve jménech či faktech, milovníci českého jazyka si ale vychutnali Šrámka a lokálpatrioti – ti byli, doufejme, spokojeni.

Dramaturgie po stotřímínutovém pořadu přidala ještě další čtvrt hodinku Šrámkových veršů z rozhlasového archivu (v režii Josefa Červinky jsme slyšeli Jaroslava Brouskovou a Pavla Soukupa), takže to byl skutečně šrámkovský večer. Pamětníci si možná vzpomněli na dávné rozhlasové nastudování Léta a vši-

chni jsme byli vděční Českému rozhlasu, že na 60. výročí Šrámkova úmrtí nezapomněl. Na rozdíl od všech televizí a velké většiny tisku...

Karol Bílek

Se svolením autora přinášíme text **Vladimíra Veita** a úvodem několik slov o něm, která zazněla v pořadu:

Vladimír Veit, narozen 1948, zakládající člen písničkářského sdružení Šafrán, v roce 1981 odešel do exilu do Vídně, zpět do vlasti se vrátil v roce 1990. Od roku 1967 hrál na kytaru společně s Jaroslavem Hutkou, po roce se dvojice rozešla a každý poté hrál samostatně. Dodnes Vladimír Veit píše k textům Jaroslava Hutky hudbu a i když hlavně a především píše své vlastní písničky, i nadále zhudebňuje české a zahraniční básníky. V jeho tvorbě jsme našli dvě zhudebněné básně Fráni Šrámka.

Není to jenom Šrámek. Já jsem zhudebňoval Villona, z českých básníků spoustu, spoustu věcí už v době, když jsem věděl, že to naštvě bolševika, protože to byly svobodné věci, byly to věci z doby obrození a pasovalo to i na pozdější dobu. Takže Šrámek byl v podstatě jenom pokračováním, když se člověku dostane něco krásného do ruky. Snad jsem byl z naší generace jediný, koho Šrámek tak oslovil. Ona ta muzika tam nějakým způsobem je, v každé básniče. Když prostě něco takového člověka napadne zhudebnit a podíváš se na text, na sazbu, tak tam ty noty vidíš nebo slyšíš. Hlavně je to krásné, ten Šrámek – jak ten Splav, tak ten Jarní poutník, je hrozně, hrozně moc krásný.

Já jsem Šrámka znal jenom tak nějak přeneseně trošičku od jiných, už ani nevím. Jednou ho citoval třeba Werich a mně se to už tehdy líbilo. Tam citoval to pírkó sojčí... Já jsem spíš Šrámka měl v hlavě uloženého přes filmy, které dělal v padesátých letech Krška. Dělal ty dva filmy, že ano...

A mám hezkou příhodu. Proč jsem toho Šrámka dělal, se mně hezky zúročilo po čase. Psal mně můj kamarád, že dostal dopis, aby se dostavil do školy, jeho dcera se tam učí kosmetičkou v učňáku. Tak on si říkal: Ježíš marjá, snad jenom kouřily o přestávce, doufám, že nepodpálily paní učitelce sukni. Přišel tam a ona mu říká: Představte si, co mně vaše dcera provedla. Já jsem mluvila v hodině o Šrámkovi a říkala jsem – ptala jsem se děvčat: Kdo znáte Šrámka? Nikdo se nepřihlásil, akorát Nikolka se přihlásila a řekla: Já ho znám. Tak jsem jí odpověděla: No, to jsi spíš o něm asi jenom slyšela. Říkala: Ne, já ho znám. No a tak jsem mluvila chvíli dál, říkala paní učitelka, a mluvila jsem o básni Jarní poutník. Nikolka se zase hlásila a říkala: Tu znám. Paní učitelka zase: Ne, to jsi asi o ní slyšela. Nikolka trvala na svém: Ne, já ji znám, načež vstala a vysypala ze sebe s procítěným přednesem celého Jarního poutníka, přidala i Splav potom prý ještě. Třída jí neuvěřitelně aplaudovala. Děvčata, která to v životě neslyšela! Bylo to tím, že ona to slyšela z mých nahrávek a tak se jí to líbilo, že se to naučila nazzpaměť, což je pro mne taková obrovská odměna, krásna, moc hezký.

Vladimír Veit

ŠŤAVNATÁ TEČKA ŠRÁMKOVY SOBOTKY

Dalo by se říci, že třešňový jarmark obnovil svoji tradici z osmdesátých let, když opět uzavřel sobotecký letní festival. V loňském roce se nepodařilo získat na trh žádné třešně, letos bylo počasí o trochu příznivější a toto šťavnaté ovoce podpořilo název červencového trhu. Jako v loňském roce nabídli na náměstí své produkty regionální maloproducenti, šperkaři, řezbáři, tradiční ze-

lináři a další zručné osoby ze Sobotky nebo jejího blízkého okolí. Do prodeje výrobků svých klientů a do propagace své veřejně prospěšné činnosti se zapojily i lokální neziskové organizace Charita, Stacionář Kamarád nebo Sportem proti bariérám – Český ráj. Chceme s Renatou Holubovou i dalšími spoluorganizátory i nadále zachovat charakter jarmarku, který dává prostor šikovným místním

foto: Jičínský deník

a regionálním českorajským rukám a proto budeme rádi, pokud se na příštím rok přidají i další.

V sobotu 7. 7. oživilo jarmareční prostředí skvělé Zámecké saxofonové kvarteto Josefa Žemličky. Sami se přihlásili, protože mají Sobotku rádi a chtěli

foto: Jičínský deník

příspěť svojí kvalitní hudbou k pohodové atmosféře. Ještě jednou díky za to. Vše zmapovala Naše televize, jejíž reportáž

můžete zhlédnout na jejich webových stránkách, které jsou mj. snadno dostupné přes jejich logo na www.sobotka.cz. Jsou tam k vidění i Sokolové, kteří se svými i vypůjčenými dětmi cvičili den předtím v pražském Edenu skladbu *Ať žijí duchové* (více viz článek na str. 14). Základní formace sardinek byla doslovná, když jsme si vytvořili značky o 20 cm blíže k sobě, ale i tak se cvičení všem povedlo, stejně jako vystoupení prořídým řadám mažorettek.

V příštím roce sice slet nebude a tak asi Sokolové na náměstí nepřilétnou, ale kromě festivalových pohádek určitě kulturní program na náměstí zopakujeme. Stejně jako kvíz o hezké ceny. Uvažujeme také o tom, že každý ročník budeme věnovat veřejné sbírce, resp.

dobrovolné vstupné zacílíme na podporu nějaké potřebné místní záležitosti. Např. na opravu soch světců, rekonstrukci božích muk, dovybavení dětského hřiště, oživení vybraných veřejných prostranství v Sobotce i jejím okolí apod. Pokud byste měli nějaký zajímavý tip nebo zájem se sami zapojit do příštího jarmarku, budeme se na Vás těšit.

Do 6. 7. 2013, kdy bude pravděpodobně další „třešňák“, je ale ještě dost času, proto bychom rádi s koncem léta uspořádali bleší trh. Na to budeme určitě potřebovat zapojení i Vás a Vaše nepotřebné zbytečnosti. Prozkoumejte sklepy, půdy i komory a podělte se o ně s ostatními...

Barbora S. Stašková

BYL JSEM NA LETOŠNÍ ŠRÁMKOVĚ SOBOTCE

Prosím vás, neberte následující slova jako nějaké oficiální hodnocení festivalu. Tím jsem se zabýval nebo jsem je sháněl před čtyřiceti – padesáti lety, když jsem patřil do úzkého okruhu Soboťáků, kteří festival připravovali a kdy jsem mj. dělal ZŠS. Pak jsem v Sobotce skoro nic nesměl (kromě hlídání autobusů) a mnozí Soboťáci i velká parta Šrámkovců za mnou jezdívali na Staré Hrady. Jen pomalu jsem se vracel a často jsem s překvapením viděl, jak se vše mění, kolik přátel zemřelo, jak se nemá rádo těch pár skupinek Soboťáků, kteří byli schopni v kultuře pracovat, jak mnohdy hulvátsky a povýšeně si počínají Splaváci, jak se zapomíná na sobotecké kulturní tradice. Přestával zájem o mé přednášky a besedy, nakonec jsem se trochu bál do Sobotky jezdit.

V poslední době, zdá se mi, se zase vše mění. Začalo to zájmem o mé Malé dějiny Sobotecka, kdy mi slíbili pomoc všichni starostové Sobotecka (a také mnozí z Bousovska) a kdy na mně často neznámí lidé vyžadují slíbený 2. díl. Vyšla mi knížka o Františku Dvorském a letos bude venku Sobotecký hřbitov. Také Zpravodaj Šrámkovy Sobotky nezapomíná na vlastivědnou tematiku. A škola rovněž tak.

A tak jsem letos přijel zas po několika letech i na zahájení Šrámkovy Sobotky. Na necelý jeden den, abych navečer

zas odjel. No, neodjel jsem a jsem rád. Manželce se tu tak zalíbilo, že jsme absolvovali i večerní program a přenocovali na Poště. Odjeli jsme až v pondělí navečer, protože musela druhý den do práce.

A hlavní dojmy?

Samotné zahájení. Bylo moderní, ale bylo šrámkovské. Ty hořické trubičky si zasloužili nejen všichni, kdo přišli na vyzvání Hanky Kofránkové na pódium, ale především ona sama! Jak rád jsem si po delší době potřásl rukou s Josefem Somrem.

Šolcův statek. V neděli i v pondělí. Pan hospodář i Sdružení přátel se jako obvykle vyznamenali. Vystavené Šafrový objekty v lapidáriu i grafika Bohuslava Reynka ve výstavní síni stály za zhlédnutí, úvodní slova za vyslechnutí, setkání s přáteli za častější zopakování. Vždyť tu byl i Míla Kučera s chotí, Helenka Ježková, Pavel Chalupa, holky Haasovy, Prochor a plno dalších Šrámkovců i Soboťáků ...

Setkání padesátiletého Recitačního studia Šrámkova domu

i mladičkého Studia Šrámkova domu na zahradě Šrámkova domu.

Vrátili jsme se domů!

Ti sedmdesátníci, šedesátníci a padesátníci – pamětníci i ti nejmladší. Všichni ukázali, že sem stále patří. A rádi! Závěrečné kolo bylo báječné. Splavu se

prý nelíbilo. Tak ať! Přistě si ho uděláme znovu, bude nás, doufám, ještě víc a těm kyselým kritikům můžeme navíc zazpívat Kolo, kolo mlýnský. Ať mají co kritizovat!

Koncert v chrámu sv. Maří Magdaleny. Děti zpívaly nádherně, varhany i flétny zněly báječně, flétnistky byly krásné, lavice obsazené, obecenstvo víc než spokojené. I naše šestiletá Andulka.

Večerní pořad z korespondence a veršů Bohuslava Reynka. Hanka Kofránková jako obvykle sestavila výborný scénář a s panem Josefem Somrem ho skvěle interpretovali. Osobně mě však nejpříjemněji překvapila muzika – dva skvělí hoši – Ondřej a Štěpán Škochovi ze skupiny Chinaski – skladatelé a interpreti zároveň.

Přednáška paní profesorky Hofmannové. Myslím, že se nevyznamenal špatně připravený pan uvádějící – a na ty nahlas pronášené vulgarismy z úst paní profesorky jsem jen zíral. Jsem holt ze staré školy. Tehdy se i to překvapivé slovíčko na konci Šrámkova Těla vytečkovávalo ...

Vítání knížky paní profesorky Budagovové. Vlastně naší Lusji. Vždyť ta osmdesátiletá stále mladá dáma už několik desetiletí k nám patří a je dobře, že jsme jí i nám tu knížku soboteckých projevů a textů vydali. Díky, Honzo, díky, pane nakladateli Filipe.

A pak už byl odjezd. Ovšem ještě se musím vrátit k osobním, možno říci nefestivalovým zážitkům. Bez toho by nebyla ta má letošní spokojenost úplná. Tak tedy:

Cukrárna Stáza: jako vždy sto procentní spokojenost. Kávíčka, zákusky, zmrzlina, usměvavá ochotná obsluha, celé prostředí pod krásným obrazem nočního soboteckého náměstí. Jen balíček zákusků jsem tentokrát do Prahy nemusel vézt, když jsme je měli na talířkách.

Výlet na Kost. Hřbitov jsme jako vždy navštívili, ale místo na Humprecht jsme se tentokrát vydali na Kost. Ve-seckým Plakánkem. To jsme si dali! Bylo po líjaku a navíc tam traktorem tahali po turistické stezce kmeny poražených stromů. Ach jo! Ve Střehomském už bylo lépe, před Dvořákovými se Andulka vykoukala, maliny byly fajn, kvítky ostružin jsme zatím jen pozdravili, ozvěnu ta-

ké, zato Kost pozdravila nás – pekelnou hudbou provázející jakýsi „rytířský“ tyátr. Ach jo! A zpět kolem ohořelého torza Semtinské lípy. Ach jo!

Ale nejlepší nakonec. Spali jsme na Poště, milá obsluha nám přidělila bezvadně zařízený pokoj s výhledem na náměstí. To jsem ocenil až ráno, když mě probudily (po kolika letech?) vlaštovky. Měly hnízda téměř u všech světel na podloubí a jejich švitoření snad omlazovalo. Nikdy jsem nikde na náměstí nespal – a teď se proti mně vynořoval z mlhy humprechtský půlměsíc a tichounce šuměla kašna. Spontánně si říkám verše Šrámkova Měsíce na náměstí, Sobotky, Humprechta. Odleskem zlata blýsklo sousoší. I poslední empirové zakulacené portály u Pícků (č. 195) a u Marků – Borovičků (č. 197) musím pozdravit. A také vzpomenu Pekařova dojmu italského městečka. Pan profesor sice přicházel Turnovskou ulicí a viděl sousoší, kašnu,

starou radnici a siluetu kostela – já vidím hlavně nápis Obchodní centrum – Postraviny na bývalém soudu, ale to nevádí...

Náměstí tíše a pomalu ožívá. Už je tu městský traktůrek s valníkem a uklízejí odpadky. Také nějak tíše, aby nerušili. Nevadí ani projíždějící auta – teprve kamion je odporně hlučný. A parkující auta by se také mohla schovat jinam. Paní z květinářství Betty vynáší před obchůdek své zboží. I Vietnamci už otvírají. A paní z kiosku pekařství (na místě hotelu Beseda) dovedně vytočí plátěnou stříšku. Lidí přibývá, spěchají na ranní nákup, ale lavičky jsou ještě prázdné. Dobrý den – dobrý den – ozývá se stále častěji.

Dobrý den, Sobotko! Ať je pro Tebe každý den dobrý! A chraň si své vlaštovky!

Karol Bílek

LÉTO BUDIŽ ...

Popravdě řečeno jsem si tenkrát od léta roku 1972 příliš nesliboval. Na jaře jsem si připomněl třicátiny, ale jinak jsem měl pocit, že svět a pobyt na něm za moc nestojí. Normalizace přitahovala šrouby a zdaleka nebylo jisté, zda po prázdninách najdu i nadále azyl v polabinské lidové škole umění, kam mne na začátku předešlého roku ukryl před veřejností statečný ředitel té školy a umožnil mi alespoň z ruky do úst žít se výukou na literárně-dramatickém oddělení.

Jednu z mála radostí mi přinášelo Studio uměleckého přednesu, které jsem v Pardubicích založil na podzim 1970, když mne vyhodili odevšad, odkud se dalo, a já se snažil nerezignovat zcela na svoji původní režisérskou profesi, třeba i práci s talentovanými amatéry. Pardubický SUP se veřejnosti poprvé předvedl na jaře 1971 voicebandovým přednesem některých básní z Erbenovy Kytice. Snad i proto mi bylo svěřeno, abych v červenci téhož roku na XV. Šrámkově Sobotce na tradičním poetickém odpoledni „dirigoval“ společný přednes básně Fráni Šrámkova „Mládí zpívá“ v podání členů východočeských recitačních kolektivů. Nabídku jsem s radostí přijal. Jezdil jsem na ŠS od roku 1968 a přátelská atmosféra festivalu, na němž se scházelo

několik generací milovníků českého jazyka a poezie vůbec, mne hned napoprvé nadchla.

Usmyslel jsem si, že se SUPem začneme na Sobotku jezdit pravidelně a připravil pro rok 72 polorecitační – polodivadelní provedení Hrubínova Tuctu pohádek v interpretaci tuctu mladých recitátorů a recitátorek. Vybral jsem si prostor, kterému se říkalo Náměstíčko u svatě Anny – a netušil, že se mi to jméno stane právě v tomto roce osudným.

Přijeli jsme do Sobotky v dobré náladě. SUP dva týdny předtím obdržel na Šrámkově Písku Zvláštní čestné uznání poroty za inscenaci z veršů tehdejšího sovětského básnického rebela Jevgenije Jevtušenka „*Tak zvaná naše generace*“, a tak jsme byli rádi, že jsme se zařadili po bok tehdejších renomovaných východočeských souborů, kterými bylo především sobotecké Recitační studio Šrámkova domu a Recitační studio Gymnázia Svitavy.

Sobotka byla v té době mimo jiné i tradiční „dílno“ pro studenty pedagogických fakult. A tak jsme shodou okolností hned první večer v Humprechtově hodovní síni hotelu Pošta při tradičním zpěvu všelikých písní, dirigovaném nepřekonatelným Alešem Fettersem, našli nové kamarádky

v podobě několika studentek královéhradecké PF. Zapěli jsme z plných plic píseň o ovčáčkovi a princezničce, pronesli kouzelnou formuli, že tímto považujeme Šrámkovu Sobotku za zahájenou, a jali se společně veselit. Vydrželi jsme to přes půlnoc a potom se vydali k postýlkám na tradiční (tehdy ještě dřevěnou) turistickou ubytovnu na soboteckém koupališti. Pochopitelně jsme se museli zastavit u schodů pod Humprechtem. Měsíc svítil, lilie v zahradách a lípy pod zámečkem voněly, kytary byly naladěny, hlava i srdce byly plné poezie...

Co vám mám povídat, jinak to snad ani dopadnout nemohlo. Detaily vynesu nechám a ponechám na vaší fantazii, fakta mluví za vše. O den později mi na poetickém odpoledni stála po boku adeptka učitelství a studentka třetího ročníku VŠ Anna – a od těch dob nás potkáváte spolu čtyřicet let. V SUPu si záhy vydobyla vedle tehdejších zakladatelských opor Vaška Henzla, Georga Procházky, Bobiny Dalecké a Niny Vančátové pevnou pozici nejen kvalitní recitátorky a návrhářky kostýmů, případně scény, ale také ženy, která umí pozitivně působit na psychiku šéfa, jenž se občas dokáže pěkně vytočit, když to na zkouškách nejde, jak by mělo.

Šrámkova Sobotka se nám zkrátka stala osudem. Jezdili jsme na ni pravidelně rok co rok, konec školního roku a zahájení prázdnin jsme si už jinak představit neuměli.

Sobotka nás vždy vítala s otevřenou náručí – SUP, naše kluky (dodnes vzpomínají na to, kolik tu mívali strýčků a tet, kteří si s nimi rádi hrávali a škádlili je) i nás dva osobně. SUP tu odehrál celou řadu svých dnes už legendárních představení a musím připomenout alespoň některá: poetický nonsens cirkus z Nezvalových veršů Diabolo (Andulce to jako tanečnici s paraplíčkem moc slušelo!), Hrubínovu Jobovu noc ve voicebandovém provedení (nikdo po nás už nenašel tu odvahu), Komenského a Nezvalův Do učení aneb Labyrint světa (v Prostějově totální propadák, na Sobotce mimořádný úspěch), Wolkerův Jony (v titulní roli dnešní ředitel pardubického VČD P. Dohnal), Majakovského Tam na mostě na Něvě člověk (Ivan Klečka okouzлил jako představitel básníka přítomnou J. Švor-

covou natolik, že se u rektora AMU zasadila o jeho přijetí ke studiu, které mu mělo být kvůli otci emigrantovi znemožněno), Nerudovy Písně kosmické, Seifertovu Píseň o Viktorce a Krále Lávrů K. Havlíčka Borovského. Spolu s námi Sobotkou prošli třeba dnešní přední člen Divadla F. X. Šaldy M. Polách, televizní moderátorka Jolana Voldánová nebo současná hvězda Radiožurnálu Hanka Šánělová. Ta hrála Lišku v Exupéryho Malém princí, což byl titul, který jsem si několikrát přál převést na jeviště. Povedlo se to až na potětí a právě v Sobotce jsme tímto představením v roce 1995 uzavřeli čtvrt století trvající epochu SUPu a Divadélka v Cihelně Lidové školy umění v Pardubicích-Polabínách. Byl jsem autorem dramaturgie a zahrál si roli Pilota, Andulka to celé režírovala a vymyslela výpravu. Zahrada Šrámkova domu netušila, že jsme si ji vybrali pro své umělecko-pedagogické loučení.

Pozdější návštěvy Sobotky už měly spíše společenský charakter. Občas jsem

byl přivítán jako poslanec, jindy jsem jako poradce doprovázel například ministra Dostála. Ale i když se ze mne stal politik, nikdy jsme nezapomínali na místo, kde to vlastně tenkrát všechno začalo. Lidé přicházeli a odcházeli. Nelze zapomenout především na manžele Hejnovy. Na nerozlučnou dvojici D. Musilová - J. Hraše. Na stolní společnost Samšiňákova statku v čele s tímto slavným soboteckým patriotem a takovým množstvím přátel, že je snad ani vyjmenovat nelze, aniž by člověk nechtěl na někoho zapomenout. Prostě rok co rok nad Humprechtem „ligotala sa hvězdička, anjel moj“, v údolí Plakánku šuměl les a proháněl se stříbrný vítr a my jsme si říkali „budiž léto“ a čekali, až Fráňa Šrámek dodá „pochváleno“. Já jsem k tomu v duchu jenom pro sebe dodával: Aničko posedlá, já jdu za Tebou...

Míla Kučera
V Pardubicích 30. 6. 2012

RADNICE INFORMUJE

Usnesení ze 14. veřejného zasedání zastupitelstva města Sobotky, které se konalo dne 28. 6. 2012 v 18.00 hod. ve velkém sále spořitelny v Sobotce

I. Zastupitelstvo projednalo a schválilo:

1. rozpočtové opatření č. 3/2012 - úprava rozpočtu k 22. 6. 2012 v celkové částce úprav 155 000,- Kč v příjmové i výdajové části, tedy upravený rozpočet na straně příjmů v celkové částce 36 993 460,- Kč a na straně výdajů v celkové částce 36 149 460,- Kč;
2. smlouvu o poskytnutí dotace z rozpočtu KHK č. 12KPG02-0001 mezi KHK Hradec Králové jako poskytovatelem a Městem Sobotka jako příjemcem na realizaci projektu „Zámek Humprecht - oprava zábradlí vyhlídkového ochozu“ ve výši 200 000,- Kč;
3. poskytnutí finančního příspěvku ve výši 25 000,- Kč pro Sportovní klub Sobotka, Spyšovská 486, jako účelovou dotaci na oslavy výročí 80 let klubu;
4. zveřejnění záměru prodat p.p.č. 227/3, trvalý travní porost, o výměře 545m² v k. ú. Kdanice;
5. udělení „Ceny města Sobotky za zásluhy o rozvoj a propagaci města“ prof. Ludmile Norajrovně Budagovové, DrSc., za propagaci města a české kultury.

II. Zastupitelstvo pověřilo:

1. starostu uzavřením smlouvy se spol. REOPA, s.r.o., Kubelíkova 125, Liberec 9, IČ 60278021 na stavebním projektu „Zámek Humprecht – oprava zábradlí vyhlídkového ochozu“ za cenu 472 391 Kč vč. DPH.

Stanislav Tlášek
starosta

Upozornění na změnu dopravního značení

Město Sobotka upozorňuje obyvatele Sobotky, že v rámci instalace nového dopravního značení ve městě budou odstraněny zbylé dopravní značky na křižovatkách ulic Zahradní, J. Glazarové, Tyršova, Raisova. Dopravní značení „Dej přednost v jízdě“ je zde chybně umístěno jen v některých místech a navíc nevyhovuje současným normám.

Vzhledem k tomu, že osazení každé křižovatky místních komunikací (městských ulic) čtyřmi dopravními značkami by bylo příliš nákladné, rozhodlo se vedení města v souladu se současným trendem upřednostnit v těchto obytných lokalitách neznačené křižovatky.

Na těchto křižovatkách samozřejmě platí pravidlo přednosti vozidel přijíždějících zprava, neboli pravidlo pravé ruky. Zejména ulice Zahradní, J. Glazarové nebo Tyršova jsou často automaticky chápány jako hlavní, i když tomu tak není.

Zjednodušeně řečeno - každá křižovatka bez značení rovná se pravidlo pravé ruky. V zájmu bezpečnosti vlastní i ostatních účastníků silničního provozu toto pravidlo prosím dodržujte. Děkuje.

Chodník v Boleslavské ulici

Na začátku srpna byla dokončena oprava původního dlážděného chodníku v Boleslavské ulici od schodů do parku k parkovišti před městským úřadem. Tento úsek tak navázal na loňskou opravu úseku od staré pošty ke schodům a chodník z roku 1951, který byl dlouhodobě ve špatném stavu, je konečně kompletně opraven. Opravu zajistila firma Stavoka Kosice a.s. a potěšující je, že se podařilo využít stávající materiál a ve dlažbě se obnovil vzor kříže (čtyřlístu), který je pro sobotecké dlážděné chodníky typický. Pokud to finanční situace příštího roku dovolí, má vedení města v úmyslu pokračovat v opravách dalších chodníků v centru města. Zejména chodníky v části Boleslavské ul. pod náměstím a v Jičínské ulici jsou ve velmi špatném technickém stavu.

Opravy ulic Na zadní cestě a Novoměstská

V průběhu června a července došlo k dílčím opravám místních komunikací – po drobných opravách v ulicích Spyšovská, Předměstská, Na zadní cestě a Březenská byly více opraveny ulice Za školou a Novoměstská. Po základní výsypce teplou obalovanou drtí byl povrch vozovek opraven tryskovou metodou, která spočívá v nástřiku asfaltové emulze s drobným štěrkem. Především stav a vzhled Novoměstské ulice se výrazně zlepšil. Tyto opravy přijdou město na více jak 200 000 Kč.

Opravy ulic Bezručova a Zahradní

S předstihem, již v první polovině srpna byla dokončena rekonstrukce Bezručovy ulice a horní části Zahradní ulice. K vyznačení parkovacích míst dojde v průběhu září, na čerstvém asfaltu by barva brzy zmizela.

Původní stav Zahradní ulice

Zahradní ulice po rekonstrukci

Výstavba vodovodu na Staňkově Lhotě

Na začátku července byla zahájena výstavba nového vodovodu v místní části Staňkova Lhota. Do konce měsíce byl hotový hlavní vodovodní řad připojený na městskou vodárnu. Po jeho kolaudaci bude přikročeno k vybudování domovních přípojek. Akce bude ukončena v průběhu září tohoto roku.

Jan Janatka - místostarosta

XV. VŠESOKOLSKÝ SLET

*To horko sletové, ne, to nám není nové,
to dávno známe z všech minulých sletů,
tehdejší nadšení, to také s námi je tu
sotva se ozvou známé tóny pochodové...*

František Kožík

V roce 2012 slavíme stopadesátileté výročí založení sokolské organizace. Stalo se tak zásluhou filozofa, pedagoga a estetika dr. Miroslava Tyrše a vlastence a mecenáše Jindřicha Fügnera. Slety byly vždy vyvrcholením sokolské činnosti, konaly se ponejvíce po šesti letech (delší období nastalo v čase obou světových válek a po roce 1948).

XV. všesokolský slet se připomenul už v září loňského roku. To se jako posílčici blížících se oslav rozběhly místy sokolských jednot sletové štafety, jež svým poselstvím směřovaly ku Praze z míst, na nichž se konaly přípravy sletových skladeb. Štafetový kolík s poselstvím převzala od župy Krkonošské naše župa Jičínská-Bergrova v Nové Pace. Předání župě Fügnerově se pak uskutečnilo na cvičišti v Sobotce. Stuha s poselstvím soboteckých sokolů je spolu s ostatními vystavena v Tyršově domě.

Nácvik sletových skladeb se v naší jednotě rozbíhal zprvu velmi pomalu. Cvičitelé sice už od září loňského roku absolvovali první nácvičné, stále ale nebyl znám počet cvičenců ochotných se nácviku zúčastnit. Konečně bylo rozhodnuto – nacvičíme skladbu předškolních dětí *Ať žijí duchové* a dvě skladby žactva *Jonatán* a *Dávej, ber*. Ženy si vybraly skladbu *Česká suita* na hudbu Antonína Dvořáka; chloubou naší jednoty, muší a dorostenci, se potom představí ve skladbě *Chlapáci III.*, jež navazuje na předchozí dvě skladby osvědčených autorů, bratrů Pavelky a Dosedla.

Na vlastním sletu v Hradci Králové jsme 20. května poprvé vystoupili ve větších útvarech. Cvičení jsme si zopakovali 9. června na župním sletu v Jičíně. Někteří z nás cvičili také v Turnově i Pardubicích.

Odjezd do Prahy byl stanoven na 30. června. Nejeli jsme jednotně. Převážná většina účastníků odjela autobusem až 2. července, někteří přijeli až

Část účastníků sletu po příjezdu, před sokolovnou, foto: Jana Ouředníková

na stadion přímo ke zkoušce. Část naší výpravy se dopravila do Prahy individuálně auty. Důvod nejednotnosti spočíval ve skutečně velkém počtu účastníků sletu (jeden autobus by nestačil), ve velmi nízkém věku malých účastníků a v neposlední řadě také v pracovních povinnostech některých z nás.

Ubytování a stravování jsme měli zajištěno v základní škole ve Školní ulici na Praze 5 – pěkné škole se sprchami, jídelnou a dalšími zařízeními, včetně piana i možností různých her, za níž bylo hřiště a travnatý i zalesněný terén v blízkosti chladivého toku řeky Vltavy. Takové prostředí se stalo na týden naším zázemím. Uživaly si ho především děti. Navazovala se zde nová přátelství s ostatními cvičenci naší župy. Spali jsme ve velké tělocvičně a ve třídách, tradičně na karimatkách, nafukovacích matracích či na podložkách. Ačkoliv toto spaní se svým pohodlím nevyrovnalo domácím postelím, pro množství neobyčejných zážitků si nikdo nestěžoval. Spokojeny byly především děti.

V neděli 1. července se konal sletový průvod Prahou. Z Václavského náměstí, kde jsme se řadili, pokračovali za zvuků dechových kapel okružní cestou

podél Vltavy na Staroměstské náměstí. Po celé trase zdravili diváci cvičence a naopak. Průvod ke sletu neodmyslitelně patří. Jedná se o zážitek, jehož skutečně radostnou a dojemnou atmosféru nemohou slova plně vyjádřit. Kromě sokolů z Čech pochodovaly Prahou delegace z Ameriky, Austrálie, Dánska, Kanady, Bulharska, Srbska, Polska, Mnichova (Německa), Rakouska, Ruska, Slovenska, Slovinska, Ukrajiny, Švýcarska a Francie. S výpravou župy Jičínské-Bergrovy byly za sobotecký Sokol v průvodu tři trosečnice – Květa, Jana a Jenka.

Ten samý den odpoledne sloužil v Katedrále sv. Víta mši pro XV. všesokolský slet kardinál Dominik Duka. Chrámem zazněly mimo jiné písně *Lvi sílou*, *Svatý Václave* a *Kde domov můj*. Květa s Jenkou si tento prožitek nenechaly ujít.

Sletová vystoupení se tentokrát nekonala na Strahově, neboť ani jeden ze strahovských stadionů nejsou ve vlastnictví Sokola a pro sletová vystoupení jsou nepoužitelné. Proto byl pro účely současného sletu pronajat moderní stadion v Edenu. Z místa ubytování jsme do Synot Tip Arény dojížděli většinou tramvajemi (cca 1 hodinu cesty). V pondělí 2. července začalo podle předepsané-

Účast v Praze v číslech:			
Skladba:	Počet cvičenců:	Cvičitel:	Dozor předškoláků:
Ať žij duchové	22 dětí	Kubánková	Šourková, Reslová,
	9 dospělých	Kubištová	Brandová, Voznicová
Jonatán	10 žákyň	Kunstová	
Dávej, ber	10 žákyň	Odlerová	
Ženy	9 žen	Ouředníková	
Muži	10 mužů	Šlechta, Helikar	
Koordinátor		Šlechtová	
Celkem	70	ne cvičící	4

Celkem bylo vydáno 74 účastnických průkazů.

ho rozvrhu zkoušení jednotlivých skladeb. Zde se prověřila ukázněnost cvičenců. Být v daný čas u šaten, na seřadišti, nepromeškat nástup do brány, ukázat se při vstupu na cvičební plochu, zorientovat se v přechodech při vytváření různých obrazců. Potom už zacvičit co nejlépe bez ohledu na pálivé slunce či liják (obojí si v průběhu týdne zažil každý cvičenec). Děti ve skladbě Ať žij duchové

cvičily na stadionu 4x + 1 vystoupení, cvičenci ostatních skladeb si stoupli na značku 6x + 2 vystoupení. Jedna zkouška trvala zhruba hodinu.

Zkoušky, projížďčky, generálky a konečná vystoupení každého ze cvičenců občas unavily. Přesto jsme během volna stihli navštívit některé z pražských zajímavostí. Cvičitelky Marta a Monika zavedly žactvo do plaveckých bazénů

v Tyršově domě i v Edenu a zavedly je i do Bludiště na Petříně. Děti nevynechaly ani ZOO a projely se parníkem po Vltavě kolem Střeleckého ostrova. Také většina žen nezůstala pozadu. Prošly památnými místy Pražského hradu (včetně nově otevřené Zlaté uličky) a kvetoucími zahradami. Nevynechaly Petřín a vystoupaly na Mosteckou věž. V Tyršově domě si prohlédly výstavy Sokolská symbolika a Dějiny a současnost Sokola. Jak trávili čas naši „Chlapáci“, je pro mne dodnes tajemstvím. Zaslouží si ale velkou poklonu už jenom tím, že v Praze s námi byli.

XVI. všesokolský slet se bude konat ve velmi významném roce pro naši republiku, tedy v roce 2018. Sokol nemůže zůstat stranou, stejně jako nezůstal stranou nikdy v dějinách České republiky.

Za všechny cvičitele Tělocvičné jednoty Sokol v Sobotce

J. O.

SOBOTEČTÍ SOKOLOVÉ V RÁJI

Strahovský stadion už asi navěky dosloužil ke slétávání Sokolů a v jeho útrobách budou hnízdit jen holubi... Proto se členové čtvrtého nejpočetnějšího občanského sdružení ČR (cca 190.000 členů) setkali v prvním červeném týdnu na XV. všesokolském sletu na pražském stadionu Eden. Sobotka měla ve slavistickém ráji početné zastoupení 63 členů v celkem pěti skladbách a některé šikuly zvládly vystoupit i ve více vystoupeních.

Mezi 10.500 cvičenci všech generací se prezentovala sobotecká děvčata se skladbou *Jonatán* (9 osob) i téměř dospělé slečny s létajícími talíři a stuhami v *Dávej, ber* (10). Sobotecké ženy (9) pomačkané týdnem stráveným na karimatkách tvrdé podlahy tělocvičny podolské základní školy důstojně reprezentovaly v nejpočetnější skladbě *Česká suita* s 1.800 sokolkami. Pomačkaná byla jen těla, ale jejich purpurov sukne odolaly dešti i vedru týdenního se cvičování pod širým nebem i dvěma veřejným vystoupením. Dokonce všech 7 soboteckých *Chlapáků* přežilo nástrahy stadionu a především sama sebe v opuštěné školní třídě...

Při hlavním programu neselhaly ani nejmenší děti s rodiči (31) se skladbou Ať žij duchové. Ti, i přes vypětí celého týdne stráveného v rozžhavených Vršoví-

cích, vystoupili i na soboteckém třešňovém jarmarku jen den po pražském sletu. Pravda, došlo i na ztráty v řadách nejmenších skřítků, kteří odnesli vedra horečkami a zvracením (Rozárko, Kubíku i Vojtíku, myslili jsme na vás), ale zase nás posílily nečekané opory z rodu Pospíšilů/Vildmanů (Emičko, zvládla jsi to bra-vurně).

Vrcholu 150. výročí založení Sokola na pražském Edenu předcházela celá řada našich vystoupení na regionálních sletech. Kromě Jičína a Hradce

Králové vystoupily mladé Soboťačky i v Turnově, Dolním Bousově nebo Pardubicích. Přes náročnou koordinaci se vše podařilo dobře zvládnout a nikoho

nikde neztratit. Poděkování patří všem zúčastněným, sponzorům, ale především cvičitelkám a cvičiteli, kteří zvládli nejen půlroční přípravu s často absentujícími cvičenci, ale i organizační zajištění veškerého sokolského slétávání. Děkujeme Janě, Pavlovi a Janě Šlechtovým (Kubánková), Štěpánce Kubištové, Martě Kunstové a Monice Odlerové.

Barbora S. Stašková

80 LET SK SOBOTKA

Vážení a milí sportovní přátelé, 30. 6. 2012 jsme oslavili **80. výročí od založení SK Sobotka**. Myslím, že (až na drobné maličkosti) oslavy se mimořádně vydařily. Chtěl bych moc poděkovat partě nadšenců (otec a syn Tanečkoví, manželé Chrpoří, M. Mikulecký a S. Chrpa st.), která se mnou oslavy připravovala, obsluže všech tří kiosků a vůbec všem, kteří se nějak zapojili a pomohli nám akci zrealizovat. Rovněž děkuji našim hostům z Dolního Bousova, Oseka a Hradce Králové, že si s námi přijeli zahrát, stejně jako malým soboteckým mažoretkám za jejich hezké vystoupení. V neposlední řadě bych tímto také rád poděkoval MÚ Sobotka za finanční a materiální podporu. Z vašich ohlasů jsem poznal, že se vám skupina Sonet z Košťálova, ohňostroj a vlastně celý den na našem stadionu hodně líbily.

V průběhu odpoledne byly oceněny jedny z nejvýznamnějších osobností novodobé historie soboteckého klubu: **pánové Jirků L.** (bývalý předseda klubu), **Kolumpek J.** (bývalý sekretář klubu a čerstvý šedesátník), **Kolumpek Jindřich** (bývalý hráč, kapitán, trenér a rozhodčí), **Kračmar L., Havlík J.** (bývalí dlouholetí hráči SK), **Staška J.** (jeden ze zakladatelů

SK po roce 1989), **Kysela S., Kubišta M.** (bývalí dlouholetí hráči SK), **Hamoň M.** (dlouholetý pokladník klubu) a **Chrpa S.** (trenér, funkcionář a neúnnavný údržbář našeho zeleného pažitů). Lidí, kteří by si toto ocenění zasloužili, je samozřejmě daleko více, ale jistě pochopíte, že si někoho musíme nechat i na 85. výročí. Máte se tedy nač těšit.

Hlavním bodem sportovního odpoledne byl exhibiční zápas našeho A mužstva s gardou z Hradce Králové. Domácí nastoupili v následující sestavě: **Jonáš-Klečal, Halbych, Bárta, Chrpa S., Kubišta, Škopán, Knobloch, Pavlíček, Ruč, Macoun (Ondruš, Hojsák, Příklad, Brixí, Chrpa P., Baster T.).**

Za hosty z královéhradecké gardy potom nastoupili:

Jelínek L. (FC HK/1.liga gólman), **Dvořák J.** (FC HK/1.liga, Pardubice, Chrudim/2.liga), **Zajíček V.** (FC HK/2.liga), **Ringel J.** (FC HK/1.liga, Lázně Bohdaneč/1., 2., 3. liga, Xaverov, Pardubice/2.liga), **Krejčík K.** (FC HK/1., 2. liga, Choceň/3.liga, trenér FC HK/1.liga, Lázně Bohdaneč/1. a 2. liga), **Fryda M.** (FC HK, Slavia Praha/1.liga, Lausanne/1. švýcarská liga, reprezentace A (1x) + mládežnické repre.), **Hrubý R.** (FC

HK/1.liga), **Ostrožlík J.** (FC HK/1.liga gólman), **Klíma J.** (FC HK/1.liga), **Barbarič M.** (FC HK/1.liga, Liberec/1.liga), **Holub R.** (FC HK, AC Sparta Praha, Ml. Boleslav, Jablonec/1.liga), **Pečenka L.** (FC HK/1.liga; Opava/2.liga; Kolín, Motorlet/3.liga), **Odehnal J., Zvolánek M., Dudek** (hosté SG).

Trenér: **Rolko Jan** (otec Adriana Rolka z Mladé Boleslavi).

Utkání nakonec skončilo výhrou hostů **3:2**. Branky: **Odehnal** (HK) 0:1 (22min.); **Ruč** 1:1 (26min.); **Holub** (HK) 1:2 (32min.); **Zvolánek** (HK) 1:3 (58min.); **Baster** 2:3 (64min.). Naši hráči měli opět plnou řadu brankových příležitostí, které ale, jak je již jejich zvykem, bohužel neproměnili. Další zápasy sehráli žáčci SK, dorostenci SK proti dolnobousovským vrstevníkům (2:2) a Garda SK proti Ambroziáně Osek (9:1).

Nezbývá mi, než vám všem moc poděkovat za účast na oslavách a těšit se na brzkou shledanou. Ať již na fotbale, který nám za chvíli opět začne, anebo na nějaké další podobné akci!

Martin Čepička

JEZDECKÝ KLUB

X. ROČNÍK MEMORIÁLU VLADIMÍRA HAVRÁNKA

Jezdecký klub Sobotka pořádal v sobotu 28. 7. tradiční jezdecké závody na kolbišti pod Humprechtem. Jednalo se již o X. ročník Memoriálu Vladimíra Havránka.

Počasí, na rozdíl od loňského deštivého ročníku, bylo vyložené letní a velmi horké. Přesto se na našem kolbišti uskutečnilo na 234 startů.

První soutěž, **ZM bez omezení na limitovaný čas**, absolvovalo 50 dvojic. Hned 23 dvojic bylo bezchybných. Nejbližší stanovenému času, s odchylkou 0,01 sekund se dostal **Michal Brzobohatý** s Elsií (JK Pod-

horní Újezd), druhá byla **Kateřina Málková** s Chintou (SS Málek) a třetí **Eliška Černá** s pony klisnou Málinka Obrocká (Vrchovany Obrok). Nutno podotknout, že tato dvojice měla jistě největší sympatie diváků, neboť o co byla ponička menší než velcí koně, o to bojovnější měla srdíčko a se svou mladou jezdkyňou se ukázala být ve skvělé souhře.

V druhé soutěži, **dvoufázovém skákání 100/110 cm**, odstartovalo rovných 70 startujících. První fázi pak překonalo 37 dvojic bezchybně, z nichž 22 předvedlo

bezchybně i kolo druhé. V něm byla nejrychlejší **Markéta Váňová** s Cipískem (Stáj Váňa Morašice) před **Janem Chýle** s Vendetou (SS Chýle) a třetí příčku vybojovala **Vladislava Ciprová** s Victory 2 (JŠ Pastviny Pilníkov).

Následovala třetí soutěž, **parkur ZL nakonec na limitovaný čas**, do které odstartovalo 56 dvojic. Nejbližší času byl **Rudolf Doležal** s Dagles 2 (JK Hřebčín Suchá) před **Ondřejem Málkem** s Lexis (SS Málek) a **Lenkou Matunovou** s Lincoln 3 (Sp. stáj Benátky n. Jizerou).

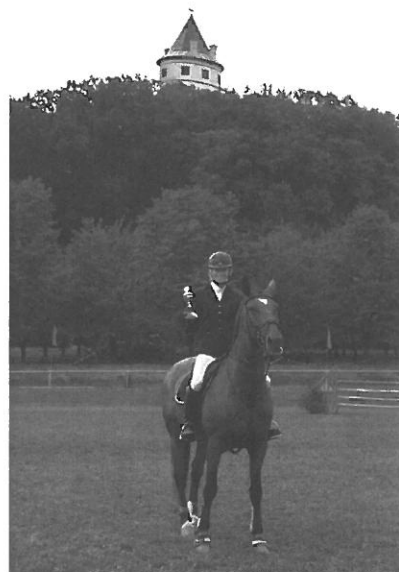
Jelikož byla tato soutěž vyspána jako **III. ročník Blond Cupu - Mistrovství blondýnek**, Lenka Matunová v ní zvítězila. Stříbrnou blondýnkou se pak stala **Kamila Starečková** s Maratony (JS Niki) a bronzovou medaili si ze Sobotky odvezla **Nina Martínková** na Landiet (Český statek Studečky) se suverénně nejlepším fanklubem podporujícím ji v blondatých parukách a s transparenty. Ani ostatní „blondýnky“ se ovšem nenechaly zahanbit. Velmi zaujal i Michal Hyka z JK Ptýrov, alias blondýnka, který měl kromě blondaté hřívy i krásné růžové triky ideálních tvarů. Do soutěže nastoupilo celkem 48 dvojic, z nichž 35 bylo hodnoceno jako blondýnky.

K soutěži **L*** – **Ceně Města Sobotky** – nastoupilo 39 dvojic. 17 z nich absolvovalo základní parkur čistě, 10 dvojic dokázalo překonat i rozeskakování bez trestných bodů. Soutěž byla nakonec velkou dámskou jízdou, neboť nejrychlejší byla **Marie Zvolská** s El Cidem (JK Micky Struhařov) před druhou **Maríí Markétou Váňovou** s Vistem a třetí

místo uhájila **Nikola Havránková** s Grand Ninou (JK Ptýrov). I čtvrtým umístěným byla žena – MuDr. Z. Plundrová. Ještě je třeba zmínit vynikající kondici koní El Sida a Vista, kteří se umístili na prvním a druhém místě, neboť oběma je již 19 let!

Vrcholem dne byl jubilejní **X. Memoriál Vladimíra Havránka** (parkur S*), zasvěcený jezdcí, koňari, kamarádovi a členu JK Sobotka, který před deseti lety zemřel při tragické autonehodě. Memoriálu se zúčastnilo 16 jezdců, přičemž i zde více než polovina z dvojic postoupila do rozeskakování. Svě vítězství z loňského roku obhájila pravidelná účastnice soboteckých závodů Marie Zvolská, letos v sedle El Sida. Druhá byla Nikola Havránková s Grand Ninou (JK Ptýrov), třetí skončil Rudol Doležal s Cigájou (JK Hřebčín Suchá).

Soutěžilo se od devíti ráno do půl osmé večer, takže silný návalový déšť, který po 20 hodině vtrhl do Sobotky, již vlastně nikomu z nás ani moc nevadil.

Vítězka Memoriálu Vladimíra Havránka Marie Zvolská na devatenáctiletém El Sidovi, foto: Lenka Janatková

JK

JEDEME NA MISTROVSTVÍ SVĚTA

S potěšením Vám můžeme oznámit, že reprezentantka našeho klubu **Alena Brixová** potvrdila svou nominaci a odjede zátkem září na **Mistrovství světa jednospreží**, které se koná v Portugalsku.

JK Sobotka

SOCHA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE VE VESCI

Bůh otec s trojúhelníkovou sva-tozáří drží v ruce křucifix s korpusem svého syna a klečí na kouli, která byla odedávna symbolem nejvyšší moci. Na této kouli je reliéf holubice jako symbolu Ducha svatého. Po stranách klečí dva andělíci. Toto sousoší patří k vrcholným dílům rodiny lidových sochařů Zemanů. Pochází z roku 1834 a bylo tesáno na místě z kamene vylomeného v Plakánku. Přestože sousoší je empírové, některé prvky přetrvaly ještě z baroka.

Na podstavci sochy je vytesán reliéf znázorňující svatou Starostu, dceru

krále portugalského. Podivná legenda se váže k této svaté. Je to vlastně pravoslavný ukřižovaný Kristus, který je vždy zpodobňován v téměř ženském rouchu s dlouhými vlasy a vousy. K tomu kdosi vymyslel legendu o panně, která se chtěla zasnoubit jen Kristu. Když ji chtěl její královský otec vdát, prosila Boha, aby ji zohavil, a ráno se probudila s plnousem. Za to ji dal král ukřižovat.

Reliéf ve Vesci je pokračováním legendy. Kdysi prý byl kolem sochy svaté Starosty veden na popravu nevinně obviněný houslista. Prosil ji, aby mu pomoh-

la, a tu k údivu všech z nohy kamenné sochy spadl střevíček. Houslista klečící u svaté Starosty a udiveně se rozhlížející po překvapených divácích je zachycen na reliéfu.

Zastavte se zde i vy, protože takto zpodobněnou legendu můžete spatřit pouze na Pražském hradě a v srbské Lužici.

Marie Šimůnková
kronikářka obce Vesec

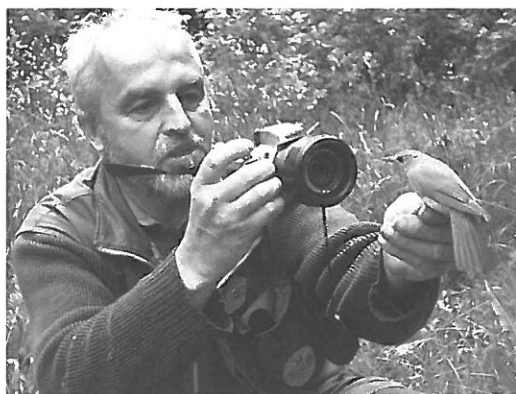

TRNÍ 2012

Tak trochu jsem se obával, jestli jsem toho vloni za slavičky neslíbil tady příliš, jestli hnízdiště na samé hranici rozšíření udrží i v roce letošním. K Trní jsem přijížděl s obavami, ale sotva jsem před hájkem vystoupil, bylo po nich. Dávno měl mistr sice odzpíváno, ptáci krmili mládě. Mně ale stačilo zaslechnout kontaktní hlas ptačích rodičů, abych měl jasno. Oddechl jsem si. Tentokrát jsem hnízdo nehledal, spokojil jsem se s odchylem rodičů, abych zjistil, jak se to má s jejich návratem. Slavík měl kroužek z loňska, partnerka byla nová. Před rokem tam byl označen ještě jiný slavík, který tehdy „zůstal na ocet“. I ten zimu přežil, zjistil jsem, že se přesídlil mezi dva Bousovy, k splavu Červenského rybníka. Tady už úspěšným byl a rodinu založil.

Dovolíte-li, uvedl bych vás ve chvílce do světa krále pěvců tak, jak jsem jej načelil za léta scházení se s ním. Pojdme si vyloužit zjištěné, na západě So-

botecka. Je-li zpěvák starší, jako ten z Trní, snaží se do místa hnízdění vrátit, přežije-li. A protože se místo nepokazilo a slavík zvládl cestu do Afriky, pobyt v zi-

movišti a nakonec i návrat, mohl jsem jeho kroužek 2. června v místě ověřit. U samičky, jež vloni hnízdila prvně, jsem návrat příliš neočekával. Dvouletí ptáci se chovají jinak. Mohla samozřejmě též zahynout. Mláďata se v následujícím roce povětšinou usazují v rozptylu od místa

narození. S těmi jsem rovněž nepočítal. Je ale důležité, že starý slavík přežil a místo tím zachoval. Novou partnerku si zajistil poctivým nočním vyzpěvováním a vyvedl s ní mladé. Přestože mi na „přeshraniční“ východočeskou lokalitu zbyl čas až v pokročilé době slavičího roku, dovedu si zpěváka představit na prahu tamního máje, jak do noci z mohutného dubu posílá noty a vyhlíží protějšek. Jakmile se dočká, zpívat nepřestane. A taková noc k Trní i letos přišla.

Začaly prázdniny, čas mnohých dovolených a Sobotka už zas patří Šrámkovi. Rozhlasová stanice Vltava je plna jeho veršů. Nádherný čas! Vzpomínám, jak jsem sotva před chvílí stál v zvlněných osekých lukách. Slunce se tam vplétalo do vlasů vrb, co hodně pamatují a kdesi mírně vpravo za kopcem jsem tušil Trní. Důvod slavičích i mých návratů. Zvláštní chvíle. „Jak po srdci by smyčcem dlouze táh!“ Děkuji za souznění, sobotecký mistr básníku!

Pavel Kverek

VLADIMÍR KOMÁREK - STÁLE ŽIVÝ

Soboteco vždy přitahovalo výtvarné umělce. Připomeňme si alespoň ty nejznámější: Josef Mánes, Karel Liebscher, Max Švabinský, Adolf Kašpar. Z domácích nebo skoro domácích Václav Špála, Karel Vík, Karel Kinský, Vladimír Silovský, František Max, Gustav Macoun, Cyril Bouda. A nezapomínejme na sobotecké: Václav Lemberk, Jaroslav Kutmon, Alois Kafka, Josef Fejfar, Jaroslav Mencl, Přemysl Dolenský, Milan Tomášek, Zdeněk Kerda. Přidáme-li dalších několik jmen z posledních desetiletí: Zdeněk Mlčoch, Václav Ševčík, Vladimír Kopecký, Václav Rykr, Jaroslav Klápště, Jan Solovjev, Jiří Bouda, Josef Jíra, Zdeněk Šindlar, Vladi-

mír Hendrych, Daniela Havlíčková, Vlastimil Šik aj., je tu námět na nádhernou krajinářskou výstavu nebo reprezentativní knihu.

Přední místo by zde zaujal i Vladimír Komárek. Je tomu 21. srpna již deset let, co se odebral na onen malířský svět, ale jako by byl stále mezi námi: mohutná postava obvykle v košili s rozhalenkou a s nápadnými kšandami, navenek neustále plný dobré nálady. Nemá smysl opakovat zde známé historky o jeho jízdách do buržoazie, o heslu Komárek na Hrad, o cedulce na vrátkách, již se pokoušel bránit zástupům návštěv. Nemusíme si opakovat, že měl Sobotku

a zvláště Šolcův statek moc rád. Raději se podívejme na některý jeho obraz či grafiku, vezměme si do rukou některou jeho knížku či knihu o něm, zaposlouchejme se do jeho hlasu, i k tomu je mnoho příležitostí.

A když někdy budete mít skutečně hodně špatnou náladu, začtěte se do Vladimírova Pojednání o mé radostné cestě od kolébky ke krematoriu aneb od puberty ke klimakteriu – a hned se budete na svět dívat veseleji!

Vladimíre, díky za vše! Nezapomínáme!

Karol Bílek

K ŠEDESÁTINÁM DUŠANA FIEDLERA

Je to takové symbolické předávání sobotecké kulturní štafety. V červenci se koná festival Šrámkova Sobotka – a v červenci se také narodil Dušan Fiedler.

Ano, 27. července oslavil Dušan šedesátiny. Je to neuvěřitelné. Stále ho vidím jako mladého chlapce, který třeba výborně zapadl do naší mohutné party

velikonočních koledníků. Se kterým (a ještě s Olinkou tehdy Hurskou a Evou tehdy Hůlkovou z Jičína) jsme vnikali do tajemství regionálních dějin Soboteka.

Který napsal hodnotnou studentskou práci o vánočních a novoročních zvycích v našem kraji, otištěnou pak v ZŠS. Který od dětství nádherně recitoval a byl oporou Recitačního studia Šrámkova domu. Který si poprvé vyzkoušel pohybovat se na prknech, která znamenají svět, právě v Sobotce (pamatuješ na Slunečníka, Měsíčníka a Větrníka?). Který úspěšně vystu-

doval herectví na Divadelní fakultě Akademie múzických umění, stal se členem legendárního pražského divadla SEMAFOR a vídali jsme ho i v televizi. Který v roce 1983 emigroval a působil v Mnichově jako hlasatel a režisér rádia Svobodná Evropa; posléze jako úspěšný pedagog. A který se rád vrací do soboteckého domova i na chalupu ve Vesci.

Dušane, vše nejlepší k životnímu jubileu. A nemohl bys zpracovat rodnou ságu Lacinových a Fiedlerových? Bylo by to zajímavé čtení – nejen o kulturním životě malého města ve 20. století.

Hodně zdraví a spokojenosti do dalších let přeje

Karol Bílek

PANÍ MARIÍ KUBÁTOVÉ POZDRAVENÍ

Nevěděl jsem přesné datum, je to přece jen už přes půl století. Ani náš Zpravodaj ještě nevycházel. Naštěstí pan tajemník Jan Šolc vedl poctivě městskou kroniku. A slavil se Březen – měsíc knihy. Naše činnostní parta ve výboru Československého svazu mládeže chtěla něco dělat pro soboteckou kulturu. Byla mezi námi i mladá učitelka Milada Rychtrová kdesi z Krkonoš. Ta jako správná patriotka nedlouho předtím obhájila diplomovou práci o své krajo- vance. Pozvala ji – a tak pan tajemník Šolc mohl zapsat kronikářským perem, že 24. března 1960 se v Sobotce konala beseda se spisovatelkou Marií Kubátovou.

Byla to hezká, četně navštívená akce, po ní jsme ještě chvíli poseděli na Poště – a pak už styk paní Kubátové se Sobotkou neustal. Psala o ní, jezdila na Šrám-

kovy Sobotky, besedovala s dětmi. V Povědkách z muzejních vitrin (1986) a v Poutnických povídkách (1993) najdeme příběhy o Troskách, o Humprechtu, o básníku Václavu Šolcovi. Zkrácenou Pověst o Humprechtu vydal pardubický Památkový ústav také jako samostatnou skládačku. Erbovní povídky (2005) zase obsahují vyprávění ze Starých Hradů v erbu půlka koně o vzniku erbu pánů z Pardubic. Napsala nám i starohradskou pohádku Lžíce pana Joukla, inspirovanou pracovním Vrchlického a záchranou tamního zámku. To si mne jednou někdy v polovině sedmdesátých let vyzvedla v Sobotce a jeli jsme na Staré Hradě, že chce napsat něco o záchraně tamního zámku. Zašli jsme za starým zedníkem panem Jouklem, ke vzpomínkám jsme dostali i výborné buchty – ale článek nevyšel, to už paní Ku-

bátová za normalizace „nesměla“. Na zámek však nezanevřela, naopak, na zdejší pracovišti Literárního archivu Památníku národního písemnictví uložila archiválie své maminky Amálie Kutinové i písemnosti své.

Svůj vztah k našemu kraji a jeho minulosti ve zkratce zrekapitulovala roku 1996 v úvodním slově na konferenci o Josefu Vítězslavu Šimákovi, kterou pořádala Pekařova společnost Českého ráje. A my si naopak připomínáme vše, co dnes devadesátiletá dáma udělala pro nás.

Paní Kubátová, hodně zdraví, spokojenosti a tvůrčích sil do dalších let! Ať k Vám 8. srpna dolétnou gratulace ještě mnohokrát.

Karol Bílek

KRAJANSKÉ HROBY

Dnešní zastavení u krajaňských hrobů rodáků a přátel Sobotecka věnujeme zároveň vzpomínce na období heydrichiády. 3. 6. 1942 proběhlo obklíčení a prohlídka Sobotky německým vojskem – hledali zde atentátníky na R. Heydricha. Někdo prý upozornil nacistické úřady, že viděl na nádraží v Mladé Boleslavi nastupovat do vlaku muže, který odpovídal popisu atentátníka a koupil si jízdenku do Sobotky. Brzy ráno bylo město neproděšně uzavřeno, všichni muži byli postupně svezeni do sokolovny a tam podle policejních přihlášek identifikováni. Výsledek byl negativní – ale jaký strach prožívali tehdejší obyvatelé města, si umíme představit. O tuto akci se zatím nikdo blíže nezajímal, pro veřejnost ji zdokumentoval František Dolenský v po-

válečných Pojizerských listech. Snad by ji mohl objasnit Ústav pro studium totalitních režimů.

Jednou z obětí heydrichiády se stal univ. prof. MUDr. Hynek Pelc (1895-1942), profesor sociálního lékařství na Karlově univerzitě, ředitel Státního zdravotního ústavu a účastník protifašistického odboje. Byl popraven na pražské stělnici v Kobyliších 2. července 1942. Jeho otec, dvorní rada Alois Pelc (1856-1932) pocházel ze Sobotky stejně jako strýc Hynek Pelc (1844-1915), zakladatel české komunální hygieny. Hrobka rodiny Pelcovy je na pražském Vyšehradě.

Dozvukem heydrichiády bylo i zastavení mnoha českých novin a časopisů. 10. srpna 1942. Z toho důvodu přestal vycházet i Věstník sobotecký.

Hrob rodiny Pelcovy na Vyšehradě. V popředí pamětní deska Mudr. Hynka Pelce ml., foto: Hana Kábová

KNIHOVNA

DO SOBOTECKÉ KNIHOVNIČKY

Kapitoly z dějin obce Vyskeř. Sestavila Doubravka Fišerová. Obec Vyskeř 2012, 216 s. Již dlouho jsem neměl v rukách tak pěkný sborník, věnovaný dějinám malé obce. Paní starostka si opravdu uměla vybrat dobré spolupracovníky, obec neváhala věnovat na knihu značný obnos. A tak máme před sebou dílo s desítkami barevných i černobílých fotografií, několik zdařilých kapitol věnovaných místním spolkům a řadu pří-

spěvků historických od archiváře Pavla Jakubce, věnovaných zvláště církevním dějinám, demografickému vývoji a místním památkám. Defilují před námi i mnozí Soboťáci, zvláště kněží (Jan K. Šolc, Jan Stuchlík, František Klapuch). Nechybí kratší hutné poučení o přírodě, o škole nebo o místním rodákovi, hudebním skladateli Josefu Nesvadbovi-Hamáčkovi. Zkrátka přišla snad jen archeologie a pak období národního obrození, kdy řada

vyskeřských studentů pomáhala soboteckým kolegům v ochotnickém divadelnictví a kdy zde byla roku 1847 sloužena zádušní mše za Josefa Jungmanna. Ale to se třeba objeví v dalším sborníku. Za tento patří Vyskři, paní starostce a všem spolupracovníkům to nejvyšší uznání.

K. B.

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

JUBILEA

7. 6. 2012 se dožila krásného jubilea 80 let paní **Marie Musílková**. Pochází z Častalovic. Pracovala hlavně v zemědělství. Již s rodinou šla do pohraničí, do Lichkova, pak na Horní Orlici a dále do Králíků pod Sněžníkem. Letos v únoru to bylo již 61 let, co žije s manželem, mají pět dětí, vnučata a pravnoučata. Pracovala také jako sezonní pracovníce v lese, i na státním statku. Tři roky byli také na Hané u hradu Bouzov. Na inzerát se přestěhovali do Ošřovic. Pak koupili domek v Sobotce, kam se s manželem a dětmi nastěhovala 21. 8. 1968. Paní Musílková v Sobotce pracovala v prádelně. Nyní spokojeně žije s manželem v domku, má ráda květiny a říká, že mají dobré sousedy. Pěkně jsme si popovídaly. Paní Musílkové přejeme hodně zdraví a pohodu.

15. 6. 2012 se dožila 85 let paní **Helena Marešová** ze Sobotky-Jeřábkovy ulice. Pochází z obce Buková, okres Příbram. Je nejstarší z deseti dětí. Odstěhovala se s rodiči do pohraničí, má dva

syny, tři vnučata, čtyři pravnoučata. Po válce pracovala jako dělnice. Před deseti lety koupili domek v Sobotce, je tady spokojená. Bydlí zde se synem, který se o ni vzorně stará. Paní Marešová, stále usměvavá, má kolem sebe často celou rodinu. Je ráda, že ji všichni navštěvují. Paní Marešové přejeme hlavně zdraví a pohodu.

Paní **Marie Bakešová** se dne 4. 7. 2012 dožila 80 let. Pochází z Příchvoje, rozená Šolcová. Měla dvě děti z prvního manželství, syn zemřel, dcera bydlí v Mladé Boleslavi. Má dvě vnučata. Pracovala v sobotecké Frutě a pak ve Škodovce v Mladé Boleslavi. Bydlí na Novém Městě ve svém domku. Je tam spokojená, má hodné sousedy. Je ráda, když jí někdo navštíví, dívá se na televizi, i na nákup si dojde. Je stále soběstačná. Paní Bakešové přejeme zdraví a spokojenost.

4. 7. 1932 se narodila paní **Danuše Balcarová**, rozená Tomášů

z Markvartic. Stále svěží, s velkým přehledem vítá gratulanty. Není jich málo. Studovala ve Stěžerách, pak v Chrudimi na Vyšší škole zemědělské. Pochází z velkého hospodářství, kde měli již mnoho věci zmechanizováno. Pak se provdala do Oseka, kde se v malém hospodářství dělalo mnoho věcí ručně. Má jednu dceru, tři vnučky. Manžel zemřel. Pan Stanislav Balcar byl učitel, následovně vedoucí kina. Paní Balcarová po mateřské dovolené pracovala ve Frutě v kanceláři a v závodním rozhlasu. Následoval zámek Humprecht, kde léta dělala kastelánku. Ještě tam dochází třeba i k pokladně. Paní Balcarová má dceru – PhDr. Dagmar Faměrovou, která se nyní vzorně stará o zámek Humprecht a je tam pečlivou průvodkyní. Paní Balcarové přejeme zdraví a mnoho návštěvníků na Humprechtě.

9. 7. 2012 se dožila 85 let paní **Jiřina Pažoutová** ze Sobotky, ze Zahradní ulice. Její narozeniny připadají na smutné období, kdy zhruba před pěti lety tra-

gicky odešel syn Jiří, toto datum je spojené s velkým zármutkem. Paní Pažoutová je rodačka z nedalekého Rakova. Manžel pochází z vedlejší vesnice Leština, takže nebylo nic zvláštního, že se brzy poznali. Společně pak pracovali celý život v zemědělství. Paní Pažoutová v různých dělnických profesích, manžel jako technik a také předseda Zemědělského družstva v Markvarticích. V roce 1972 si postavili v Sobotce rodinný domek. Dnes tu žijí společně s dcerou Ivanou a její rodinou. Od svých dětí mají dvě vnoučata. Paní Pažoutové přejeme hodně zdraví a spokojenosti.

14. 7. 2012 se dožila krásných 80 let paní **Marie Špígllová**. Stále svěží pracovnítá paní bydlí s dcerou ve svém domě,

kde mají i zahradu. Pochází z Netolice, kde v kruhu rodinném, u dcery na chalupě, oslavila své narozeniny. Všichni se sešli, jak říká, bylo to pěkné. Paní Špígllové také přejeme hodně zdravíčka a pohody v celé rodině.

Paní **Marie Knobová** se dožila 22. 7. 2012 krásných 80 let. Stále čilá paní bydlí v Sobotce v bytovce. Na Zajakurách má chalupu, rádi tam s manželem jezdili. Nyní paní Knobová ovdověla, sama na chalupu jezdí převážně v létě. Má dvě děti, čtyři vnoučata, jedno pravnouče. Ráda vzpomíná na léta, kdy pracovala. Šila ve Sněžce u paní Krejčíkové. Paní Knobová má radost, když se sejde celá rodina. Paní Knobové přejeme vše nejlepší, zdraví a spokojenost.

24. 7. 2012 se dožila 80 let paní **Božena Janatková**, rozená Matoušová z Kout-obec Dobšice. Nejprve pracovala v Mlékárně - v Příšovicích. V roce 1955 se provdala do Sobotky a začala pracovat ve Frutě, kde byla 31 let. Nejprve dělnice, později ve skladu. Práce ji tam bavila. Manželství bylo bezdětné, s manželem měli ovšem velmi rádi děti, proto k nim chodily děti od sousedů, které jim říkaly teto a strejdo. Paní Janatková mnoho let byla panímaminkou obce Baráčnické Sobotka. Paní Božence přejeme hodně zdravíčka a pohody do dalších let.

*Všem jubilantům vše nejlepší přeje
Hana Rulcová*

KULTURNÍ KALENDÁŘ

14. 8. 1832 se narodil v soboteckém Březně **Václav Jaromír Černý**, okresní tajemník v Libáni, amatérský archeolog, pořadatel 1. rodáckého sjezdu v Sobotce a redaktor jeho Památníku.
19. 7. 1842 se v Sobotce narodil redaktor **Josef Hrdlička**.
15. 7. 1862 se narodil **František Šádek**, ředitel sobotecké měšťanské školy chlapecké a překladatel z francouzštiny.
25. 7. 1892 se narodil **Josef Heinzl**, dlouholetý funkcionář SK Sobotka.
6. 8. 1892 zemřel **Josef Homoláč**, řídící učitel na Samšině.
12. 8. 1892 zemřel sobotecký rodák **P. Václav Hrdlička**, přítel Karla Havlíčka Borovského a kněz našich krajanů na Ukrajině.
29. 7. 1902 zemřel český politik **František Tomášů**, rodák z Mrkvojed.
13. 8. 1902 se v Sobotce narodila šrámkovská herečka **Máša Vodsedálková-Knittelová**
20. 8. 1902 se narodil v Lažanech sochař **Josef Bezemek**, autor sochařské výzdoby Městské spořitelny v Sobotce z roku 1935 (dnes Městský úřad).
2. 8. 1932 se narodil dlouholetý sobotecký lékař a malíř **Milan Tomášek**.
25. 8. 1942 se narodil v Rabakově karikaturista **Miloslav Švorc**.
1. 7. 1952 zemřel básník **Fráňa Šrámek**.
30. 7. 1972 zemřel nezapomenutelný účastník Šrámkových Sobotek **Václav Kamelský**.
15. 8. 1972 zemřel historik českých lesů **Josef Nožička**; přispěl i do sborníku Sobotka 1498-1948 článkem o soboteckém ševcovském družstvu.

K. B.

VZPOMÍNKA

Na své drahé a milované rodiče Františka a Marii Loudouvy, kteří zemřeli před 30 lety.

Dne 5. září 2012 by se dožila 90 let naše maminka, paní Marie Hanoušková z Vesce.

S láskou a úctou stále vzpomíná dcera Jarmila.

S láskou vzpomínají děti

SVATBY

16. 6. 2012
zámek Humprecht
Jindřich Kuntoš, Jivina
Jana Kolínová, Mladá Boleslav

30. 6. 2012
zámek Humprecht
Jiří Zajíc, Sobotka
Iveta Turková, Sobotka

30. 6. 2012
zámek Humprecht
Róbert Varga, Praha
Lenka Štokrová, Praha

13. 7. 2012
hrad Kost
David Miškovský, Dobrovice
Michaela Brůchová, Dobrovice

14. 7. 2012
obřadní síň, Sobotka
František Kadlec, Praha
Marcela Kropachová, Praha

14. 7. 2012
hrad Kost
Michal Slavíček, Ledce
Vlasta Košťáková, Ledce

14. 7. 2012
hrad Kost
František Špaček, Klatovy
Petra Kačabová, Praha

14. 7. 2012
zámek Humprecht
Pavel Korbel, Bakov nad Jizerou
Michaela Dudová, Bakov nad Jizerou

21. 7. 2012
zámek Humprecht
Milan Daněk, Dobšín
Renata Ginzlová, Mladá Boleslav

28. 7. 2012
zámek Humprecht
Vladimír Molnár, Hodkovice nad Mohelkou
Hana Králová, Sobotka

4. 8. 2012
obřadní síň, Sobotka
David Nejedlý, Bystřice
Zuzana Holmanová, Bystřice

4. 8. 2012
obřadní síň, Sobotka
Jakub Zahradka, Sobotka
Monika Krajňáková, Sobotka

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

červen

Ve středu 13. června zemřela ve věku nedožitých 85 let paní **Zděnka Kverková**, rozená Sajptová.

červenec

Dne 4. července nás ve věku nedožitých 90 let po kratší nemoci navždy opustila paní **Ludmila Najmanová**, rozená Telenská, z Dobšic.

Dne 6. července zemřela v pozhnaném věku 90 let paní **Věra Borovičková** ze Sobotky.

Dne 12. července zesnul ve věku 83 let pan **Karel Veselý** ze Sobotky.

Dne 15. července skonala ve věku 58 let paní **Marcela Plíšková** z Markvartic.

Dne 15. července zemřel ve věku 88 let pan **Alois Ort**, rodák z Oseka.

SOBOTECKÝ JARMARK A FESTIVAL ŘEMESEL CHYSTÁ DALŠÍ NABITÝ ROČNÍK!

V pořadí už 24. sobotecký jarmark letos zpestří léto v Sobotce. Od 24. do 25. srpna opět ožije náměstí a park mnoha aktivitami. Ani tento rok nebudou návštěvníci ochuzeni o bohatý hudební program, stánky s rozličnými výrobky a občerstvením, ale také o divadelní představení nebo tanec. Co si organizátoři přichystali na toto léto?

V hudebním line-upu se objeví oblíbená Vypsaná fixa, Ivan Hlas, Niceland, Zora Jandová, Jiří Dědeček, Komunální odpad nebo známý revival Vaťák. Prostor dostane ale také dixieland New Dixie, Hradecká cimbálová hudba nebo například kytarové blues v podání turnovských HB Trio. Osvěžením bude jistě i americko-české uskupení Louisiana Alley, jehož frontman předskakoval i slavným fousáčům ZZ Top. Svoje umění předvedou mažoretky ze Sobotky a Nové Paky, děti zabaví divadelní pohádka a dospělé více jak sto dvacet řemeslníků a prodejních stánků s originálními a velmi často ručně vyráběným zbožím. Sobotní večer pak protne nabitá ohňová show Fuego Irisado.

Vstupné je 50 Kč v pátek, 80 Kč v sobotu a za oba dva dny 100 Kč. Každá vstupenka je navíc slosovatelná a hrát se bude o let balónech a mnoho dalších zajímavých cen!

Tradiční Sobotecký jarmark a festival řemesel navštěvuje každý rok kolem šesti tisíc lidí a každý si tu najde to svoje, ať už na rušnějším náměstí nebo ve stínu v parku. Více informací včetně podrobného programu najdete na webových stránkách www.sobotecky-jarmark.cz nebo na www.facebook.com/soboteckyjarmark

OS Jarmark

OS Jarmark a Město Sobotka pořádají

24. sobotecký Jarmark

a festival řemesel

Vypsaná Fixa | Zora Jandová | Ivan Hlas
Komunální Odpad | Vaťák | Jiří Dědeček

---

pátek 24/8 náměstí

18.30 Smradlavý hračky - big beat z Jičína
20.30 **Komunální odpad** - nová legenda
22.15 EXIL 51 - pop rock z Liberce

sobota 25/8 park

9.00 Piráti - pohádka divadla PULS
10.00 Řehečské kvarteto
11.00 Javorka - dechová hudba
12.00 **Jiří Dědeček** - sólo písně a básně
13.15 Hradecká cimbálová hudba
14.30 New Dixie - dixieland z Liberce
15.30 Drak Jiří a věž - vítek a Ct. vřídlo
16.00 **HB Trio** - kytarové blues
17.00 Žonglérská dílna pro děti

sobota 25/8 náměstí

9.00 Javorka - dechová hudba
10.15 New Dixie - dixieland z Liberce
11.15 Hradecká cimbálová hudba
12.15 Mažoretky ze Sobotky a Nové Paky
Zumba s Ivankou
13.00 **Zora Jandová** - řeba z Havaje - pro děti
14.30 **Ivan Hlas Trio** - pop/rock
16.00 Louisiana Alley - blues-rock (USA/7)
17.30 **Niceland** - indie-pop
19.00 **Vypsaná Fixa** - rock/rock'n'roll
21.00 **Vaťák** - Kabát Festival (Část 1)
22.00 Fuego Irisado - ohňová show Vítky a Chůdovky
22.30 **Vaťák** - Kabát Revue (Část 2)

Slosování vstupenek o let balonem a další ceny

Vstupné pátek 50 Kč | sobota 80 Kč | pá+so 100 Kč

www.apojil.cz
[facebook](http://facebook.com/soboteckyjarmark)
www.facebook.com/soboteckyjarmark
www.sobotecky-jarmark.cz

VÝSTAVA FOTOGRAFII

OKEM PTÁKA

BAART s. r. o.
vystavuje unikátní fotografie
Jiřího Částky
pořízené z letů horkovzdušnými balóny
nad Českým rájem a libereckým krajem
zámek Humprecht
Sobotka
19.8. - 30.9. 2012
vystava je přístupná v době otevření zámku

WWW.VYLETBALONEM.CZ

INZERCE VE ZPRAVODAJI ŠRÁMKOVY SOBOTKY

Forma a ceník inzertního rámečku:

- 120mm x 180 mm (polovina strany ZŠS na šířku) 1000 Kč
- 120 mm x 90 mm (čtvrtina strany ZŠS na výšku) 500 Kč
- 60 mm x 90 mm (osmina strany ZŠS na šířku) 250 Kč

Pokyny pro inzerynty:

Inzerci dodat nejpozději v den uzávěrky na adresu mks@sobotka.cz
- formát .doc, .pdf, .jpg
Platbu lze uskutečnit hotově nebo na fakturu
Další informace na tel.: 493 571 618

letní kino Sobotka

SIGERTY NEJSOU ŽERTY

zahrada Šrámkova domu
čtvrtek 23. 8. od 21:00

vstup: 50,-

www.facebook.com/kulturavsobotce

Na další projekci se můžete těšit v pátek 7.9. od 21:00. Promítán bude film Město bohů.

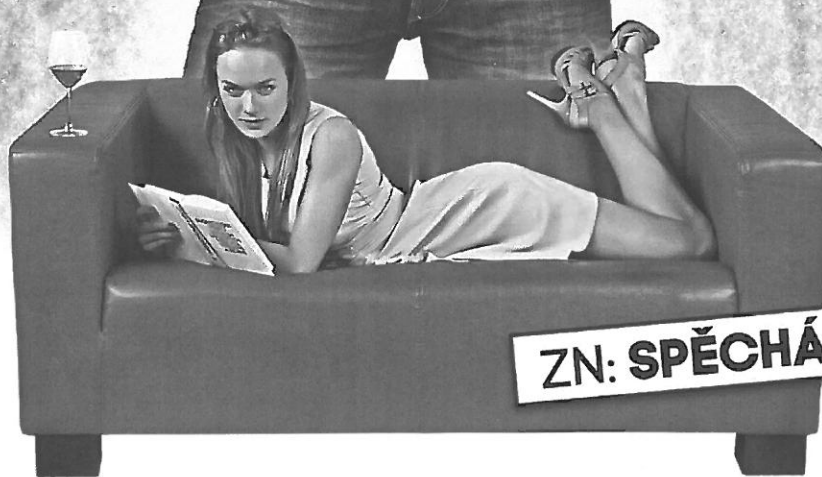
Více na www.facebook.com/kulturavsobotce

KONCEPTA PRONAVRHOVATELŮ A
STAVBY PROJEKTOVÉ ÚSTAVY ARTUR

PROMO
PRODUCE s.r.o.

MIROSLAV OUPIC, JINDA KRIEGL

HILLENCEM

ZN: SPĚCHÁ!

HRAJÍ: MIROSLAV ŠTĚPÁNEK, MĚLA KUGLOVÁ, DOMENKA KABLČKOVÁ, JINDA KRIEGL, BARBORA HOTTLOVÁ, PETR JABLONĚK, JAROSLAV ŠHOD, TEREZA BERNOVÁ, VERONIKA NOVÁ, PETR ŠTRNAD A DALŠÍ.

oresl

HONDA

SPRÁVA
MĚSTSKÉHO
DIVADLA

WWW.DIVADLOARTUR.CZ

SEANCE
GROUP

GAABRA

V pátek 14.9. 2012 v Městském divadle v Sobotce! Vstupné 200,-
Vstupenky je možné zakoupit v předprodeji
v Městském informačním centru Sobotka.

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky

vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA

nám. Míru 3, 507 43 Sobotka, tel. 493 571 618

e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz

Odpovědný redaktor: Jakub Novosad

Redakční rada: K. Bílek, P. Havlová,

J. Janatka, A. Pospíšilová, M. Sekerová, K. Soušková

Grafická úprava: Adéla Hošková

Tisk: RK TISK, Hradecká 1130, Jičín, 493 546 911-19

Podávání nov. zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ V.Čechy

č.j. P/2 -1440 / 98 ze dne 3. 3. 1998

ISSN 12 12 -7906

MK ČR E 11 563

Uzávěrka dalšího čísla 30. 9. 2012